

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.Pondělí 25 září
pokračování na str. 2**Slovo vydavatele:**

Některá v poslední době špatně spím, neb mám tak zvanou „Anxiety“ čili úzkostlivé stavy. Jdu spát před půlnocí a probudím se z úzkostlivého snu ve čtyři ráno, civím potmě do stropu a dá mi práci znovu usnout.

Hlavou mi létají podivné myšlenky bezmocnosti. Sta tisíce lidí demonstrují na Václaváku a nic se nestane.

Jak je to možné a že tolik lidí nemá rádo

komunisty a pak se na presidenta dostane komunista, a dokonce důstojník StB (vojenská rozvědka byla součástí StB jako třetí správa StB).

Jak je to možné, aby ve Victorii vyhrál politik, na kterého všichni nadávají.

Jak je možné, že politik v Austrálii udělá referendum, při kterém se má Austrálie rozdělit na privilegovanou rasu Aboridžinců a ty ostatní a nikdo jej nezažaluje za rasismus.

Po dvacetipěti letech vydávání Novin mi zakážou dávat přebytek Novin do čekárny na konzulátech v Sydney a při státních akcích se stávám nezvaným a nežádoucím návštěvníkem.

A když o tom kamkoliv napíšu, tak buď dopisy / e-maily ignorují, nebo odpověď je nemastná, neslaná a nic neříkající.

Abych řekl pravdu, je mi z toho všeho na zvracení, ta bezmocnost představa, že se nedá nic dělat, jen sklopit hlavu a klusat s davem někam do černého neznáma je opravdu příšerná.

Chlěb bychom si pomáhat.

Na UMPRUM končím, mladí umělci jsou často pod vlivem hyperkorektnosti, říká výtvarník a pedagog Černický

21. 6. 2023 Eva Mikulecká

„Těžce nesu celospolečenskou až pedantskou kontrolu údajného korektního pojmenování věcí. Obklopuje mě jako těžký stín, i když jsem si donedávna myslel, že jsem stoupenec stejných či velmi podobných hodnot,“ píše známý experimentální umělec a dlouholetý vedoucí Ateliéru malby na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze Jiří Černický. Otevřený dopis, který, jak říká, původně otevřený být vlastně

neměl, napsal jako vysvětlení svého odchodu z UMPRUM.

Od září už učit nechce. Jak se poslední roky cítil jako pedagog, kdy se podle něj atmosféra na fakultě změnila, a jde o problém jen u uměleckých oborů?

Cítíte se na fakultě nesvobodný? Cítíte se omezován?

No jinak bych to nepsal. Není to nesvoboda dejme tomu z dob komunismu, ale je to jiný druh nesvobody. Kdy vlastně ta kontrola studentstva, ale i mladých pedagogů je taková, že si moc nemůžu pustit, jak se říká, hubu na špacír a chovat se prostě přirozeně. Jsem svázaný určitými konvencemi, které si myslím, že třeba škola, která má být otevřená a má nějakým způsobem rezonovat, inspirovat společnost, tak nevím, jak se takové tendence slučují právě s takovou školou.

Kým nebo čím jste konkrétně omezován?

Určitou částí studentů, která je hlasitější než ta většinová a která deklaruje, co je vlastně důležité, vlastně jaký typ pravdy je důležitý a jaká budoucnost by měla být. A oni se snaží nějakým způsobem tu budoucnost přiblížit tomu, co je teď.

Jaká část studentů to je?

Je to každý rok trošičku jiné, řekl bych. Ale je to častější každý rok a může to být třeba takových třicet procent těch studentů.

Jde tedy o nějaký nemístný aktivismus, hyperkorektnost těch mladých umělců?

Asi jo, ale není to ten aktivismus urvaný z ulic. Spíš se dodržují nějaké striktní etické normy, které třeba mně připadají absurdní a právě omezující, které potom ten život dělají víc otravný.

Pojďme být konkrétnější. S čím jste se třeba potkal?

No když má třeba někdo úzkosti a ty úzkosti jsou teď na škole velmi časté, proto taky máme psycholožku, tak je jasné, že se něco děje. A ono je to vlastně i skvělé téma pro umělce. Ale když to vidím na konkrétních osobách, které často zvyšují hlas a vypadají traumatizovaně, tak to téma budeme řešit, že ano. Říkám, něco si o tom přečteme, třeba Dostojevského Zločin a trest a pak si řekneme něco o té době. Nebo si naopak přečteme někoho, kdo řeší tu úzkost pozitivně, s humorem. A teď se zeptáte studentky, proč se ona tomu nechce zasmát. A teď druhá studentka vstane a řekne: „Teď se cítím v diskomfortu, protože se bavíte o konkrétní studentce, protože jí pojmenováváte a ona může být v úzkých.“ Tak začnu přemýšlet, co jsem udělal špatně. My to ale musíme pojmenovávat v té škole, musíme mluvit konkrétně a ne jen abstraktně o všech.

Na jaká témata jsou podle vás ti studenti přecitlivělí nebo citliví?

Vlastně na všechna, která pálí nás všechny. Mají pocit z médií, že jsou zavaleni apokalyptickými informacemi, které vedou ke konci lidstva, nebo ke konci světa či vesmíru. Já už třeba umím číst mezi řádky a říkám si, tahle informace je buď irelevantní, nebo tohle je úplná blbost, ale oni tohle z valné většiny nemůžou udělat, protože jsou angažováni, chtějí to změnit, ale nevědí, jak to změnit. A tak křičí a tomu, kdo je nejbližší, dávají vinu. V našem případě je to dejme tomu ten pedagog, který představuje instituci, a instituce je nepřítel.

Ve svém dopise píšete, že vám třeba studenti vytýkali, že jste se necitlivě dotknul Islámského státu, že jste ho diskriminoval? Co jste řekl tak hrozného?

Vlastně jsem ani nemluvil konkrétně přímo o Islámském státu. Jen jsem chtěl v souvislosti s nějakými konzultacemi říct, že existují dva druhy lidí. Ti, kteří mají rádi mnohost – představil jsem si Londýn nebo Prahu, tady když chcete jít na večeři, tak si můžete vybrat špagety nebo kebab. A pak jsou společnosti, které nenávidí ten výběr, třeba právě v té kuchyni, a dejme tomu si dokážu představit, že třeba u Islámského státu mají rádi jenom kebab. Ale nemyslel jsem to fakticky, v důsledku to tak třeba není, byl to jen příklad, schéma. A jedna studentka se zhroutí a říká, že to je šílený, že diskriminují Islámský stát. A já se jí ptám, víte že to jsou vrazi žen a dětí? A ona mi řekne: „Diskriminovat se nesmí!“ Tak tam sedím jako ten zlý, který diskriminuje. A už jste navíc úplně jinde, vy se chcete bavit přece o umění...

Takže jste se dostal do situace, kdy se vlastně bojíte projevit svůj názor před studenty?

Na základě takových divných aktivistických názorů bojovníků za spravedlnost se dostáváte do úzkých...

A je to specifikum vaší fakulty, protože tu jde o volné umění, nebo jste se setkal s tím, že už je to obecnější jev?

Teď, jak se ke mně dostávají informace ze všech možných stran, většinou pochvalných reakcí na můj dopis, tak zjišťuji, že je to obecný fenomén, že je to i na ČVUT, na Filozofické fakultě na Karlově univerzitě. Všude možně mi píšou lidi, že konečně se o tom mluví. On je to ale celosvětový fenomén. Mám kamarády, kteří žijí venku - v Americe, ve Francii, v Kanadě, všude možně, tak oni říkají, že tohle je zatím jen odvar toho, co se děje tam. Ale je nutné zase říct, že to je přirozený vývoj. Nejde to stigmatizovat. Je nutné to vzít na vědomí. My si o tom tady můžeme popovídat, ale nic nevyřešíme. Je to silný celosvětový fenomén.

Možná je tu ale další problém, který by se řešit měl – tedy to, že studenti podle vás neunesou od pedagoga kritickou reflexi? Napsal jste, že se vaše role přesouvá spíše do role psychologa. Jak to tedy v praxi vypadá? Vy nesmíte zkritizovat mladému umělci jeho dílo?

Dřív s tím nebyl vůbec problém. Začalo se to měnit postupně, není to nic, co by se dělo ze dne na den, a bylo cítit, že ti noví a noví studenti jsou z té kritiky nějakým způsobem vystresováni. Něco řeknu a najednou zírám, protože holka běží na záchod. Tak se ptám, co se děje a odpověď – no tys jí řekl tohle....Novodobá pedagogická metodologie doporučuje, že byste měli pochválit toho studenta a nesmíte říct, že udělal něco špatně. Vlastně on udělal třeba něco, co kdysi se říkalo, že je třeba slabé nebo málo kreativní, ale to je dnes stigma, které lepíte na toho chudáka studenta. Tak dnes už máte ten slovník tak úzký, že je těžké dát najevo, že je nějaké umění třeba zástupné.

Cítíte se na tohle téma na fakultě sám?

No to já zase nechci stigmatizovat mé kolegy, protože na to není vůbec jednoduchá odpověď.

Proč to ale vyústilo ve váš odchod? Proč se nedalo něco změnit, nastavit studentům nějaké hranice?

Cítil jsem, že mám větší nároky, protože jsem si vždycky myslel, že dějiny umění jsou absolutní základ a je nutné se k nim vztahovat. Bez toho nemáme nástroje, nevíme, jak s těmi věcmi zacházet. A poslední třeba tři roky jsem cítil, že je vlastně ústup od tohoto typu učení a že umění začíná být jen v podtextu, ve studentských emocích a subjektivitě. A když tedy to já vnímám jako něco, co pro mě není kvalitou, ale pro ně to kvalitou je, tak to znamená, že si nerozumíme.

Je to mezigenerační problém?

Jo, už je to nějaký problém. Já to vnímám jako regresí. Ale oni to vnímají opačně.

Jak se v tuto chvíli vy cítíte – je tu nějaká deziluze?

To ne, cítím se velmi dobře, protože mám svobodu. Odešel jsem a můžu říkat, co chci. Ale taky cítím obrovskou zodpovědnost kvůli tomu, že se toho chytila média. Nebo i další lidi. A musím se obecně těch mladých lidí zastat, protože si myslím, že to nemají vůbec jednoduché. Je to generace, na kterou je ohromný tlak, i kvůli sociálním sítím, které za to do značné míry nesou zodpovědnost. Ale musíme si počkat na dobu, kdy oni budou třeba ochotní o tom v klidu diskutovat.

Dokončení článku naleznete na straně 15

Pondělí 25. září

Němci chystají kontrolu českých hranic
Polsko bude kontrolovat auta na slovenské hranici
Zdá se, že Ukrajinci zasáhli velitele ruské Černomořské flotily
Polsko viní Německo z vměšování
BIS oznámila že odhalila ruského manipulátora veřejným míněním A Ministr vnitra Rakušan má malér kvůli používání šifrovaného telefonu
Lipavský oproti prezidentovi prosazuje obsazení postu velvyslance v Rusku
Věra Jourová už nechce se ucházet o další mandát v EK
Sluníčko a žádné horko, co víc si na konci září přát?

Úterý 26. září

Strana Progresivní Slovensko předstihla Smer v preferencích
Rusko ukázalo na fotce údajně zabitého velitele Černomořské flotily A Německo chystá stále hraniční kontroly
Jihokorejský prezident varuje Severní Koreu před použitím atomové zbraně
V Praze začala konference Green Deal Summit
ANO chce vyvolat hlasování nedůvěře vládě kvůli Rakušanově šifrovaném telefonu A Policie zatýkala na minist. průmyslu
Sbírka na léčbu dvouletého hochy vynesla 115 milionů korun
Ráno zatažené a chladné, den se vykulil do teplého slunečna

Středa 27. září

Strana Progresivní Slovensko předstihla Smer v preferencích
Rusko ukázalo na fotce údajně zabitého velitele Černomořské flotily A Německo chystá stále hraniční kontroly
Jihokorejský prezident varuje Severní Koreu před použitím atomové zbraně
V Praze začala konference Green Deal Summit
Policie zatýkala na ministerstvu průmyslu
ANO chce vyvolat hlasování nedůvěře vládě kvůli Rakušanově šifrovaném telefonu
Sbírka na léčbu dvouletého hochy vynesla 115 milionů korun
Ráno zatažené a chladné, den se vykulil do teplého slunečna

Čtvrtek 28. září

Svátek sv. Václava a Den české státnosti.
Slovinsko zpřísňuje kontroly na chorvatské hranici
Podle Jerevanu už polovina obyvatel Náhorního Karabachu uprchla A KLDK vyhostila amerického vojáka, který v létě přešel přes její hranice
Podle průzkumů slovenské volby vyhraje Směr-SD
Němci zavádějí kontroly na česko-německé hranici
Vláda schválila rozpočet 2024 se sekerou 252 miliard
Univerzitu obrany napadli hackeři
Babiš žádá po Fialovi jednání o Rakušanovi
Babi léto pokračuje v plném lesku

Pátek 29. září

Kongres USA odmítl dohodu o rozpočtu A Orbán pochybuje, že EU zahájí brzy s Ukrajinou přístupová jednání
Němečtí policisté budou hlídkovat i na našem a polském území
Slovensko bude v sobotu volit nový parlament
Vláda předložila sněmovně schodek se schodkem pohyích čtvrt bilionu korun A Nejvyšší soud rozhodl, že Reflex se nemusí Okamuře omlouvat za Pitomia
84 tisíc lidí se do půle září přihlásilo na předčasnou penzi
Filosofové v Olomouci budou od 17. října stávkovat (přestanou přemýšlet)
Teplý den, přes den se začalo zatahovat

Víkend 30. září – 1. října

Volby na Slovensku vyhrál Smer Roberta Fica
Proti polské vládě demonstrovalo ve Varšavě milion lidí
Z Náhorního Karabachu prchlo už 100 tisíc lidí
Kosovo žádá, aby Srbsko stáhlo vojáky od hranic
Pavel chce držet nadstandardní vztahy se Slovenskem
Čeští politici popřáli Slovensku dobrou vládu
Podle průzkumů má ANO 31%, míň než půlku ODS a třetí je SPD A Věra Jourová naznačuje, že volby ovládla dezinformační masáž
Ráno kosa a pošmourné, kolem poledne sluníčko a pak krásné víkendové dny

Pondělí 2. října

V New Yorku začal předvolební proces s Trumpem
Lipavský podporuje brzká jednání o vstupu Ukrajiny do EU
Prezidentka Čaputová pověřila Fica sestavením vlády
Kreml odmítá, že by Fico byl proruský
Prezident Pavel se pozastavil nad nechutnostmi ve slovenské předvolební kampani
Ekoteroristé zablokují v úterý střed hlavního města
Podle CVVM Češi pochybují o schopnosti se bránit
Armáda má další americké vrtulníky
Léto v prodloužení pokračovalo i v pondělí

Úterý 3. října

Byly uděleny Nobelovy ceny za fyziku
Na Slovensku probíhají povolební vyjednávání
Ruský Gazprom tvrdí, že Evropa má málo plynu
Prezident Pavel prosazuje rozšíření EU včetně Moldavska a Gruzie A Premiér Fiala podporuje instalování českého velvyslance v Moskvě

Ministr zdravotnictví vyzývá k očkování
Přibývá depresí a úzkostí
Vláda škrtá dotace ve výši 84 miliard
Zřejmě poslední baboletní den, k večeru se zvedá vítr

Středa 4. října

Rusové si zřejmě sestřelili svoji nejlepší stíhačku
Trojice vědců dostala Nobelovu cenu za výzkum kvantových teček A Předseda nejvyššího soudu Angyalossy má malér kvůli vtipům v prezentaci
Francie bojuje proti náboženskému extremismu, rozpustila katolické hnutí Civitas
Fiala nevidí důvod proč odvolat Rakušana
Vláda schválila obrannou strategii, budeme se bránit
Lipavský trvá na obsazení místa velvyslance v Moskvě
Prezident Pavel měl projev v Europarlamentu
Po dlouhé době chladný den, se sluníčkem, aby to nebyl šok

Čtvrtek 5. října

Putin žádá nový světový řád
Slovenská strana Hlas (3. ve volbách) chce post premiéra
Německo poskytne Ukrajině protiletadlový systém Patriot
Předseda Evropské rady Michel řečnil proti pašerákům migrantů A Premiér Fiala vyplísnil slovenskou prezidentku
ANO má dost podpory pro vyvolání nedůvěře vlády, zatím o to nepožádá
Piráť Michálek jede kampaň proti STAN ve věci Dozimetr
Stanjura řekl, že vláda nebude chystat další ozdravný balíček
And můj syn Maximilian oslavil 26 narozeniny.
Chladno s náznakem sluníčka, začaly padat listy

Pátek 6. října

Poláci v Granadě odmítli společné prohlášení o migraci
Trump prý vyzradil tajemství o atomových ponorkách
Švédsko podmiňuje dodávku gripenů Ukrajině schválením svého členství v NATO A Nobelovu cenu za mír dostala uvězněná iránská aktivistka Mohammadiová
Premiér Fiala se zúčastnil neformálního summitu EU v Granadě A Herečka Bohdalová odchází na odpočinek
Vysokoškolský odborový svaz vyhlásil na 17. října stávkou
Prezidentovi Pavlovi nevádí Rakušanův šifrovací telefon
Studené ráno, chladný den s trochou sluníčka

Víkend 7. října – 8. října

Teroristé z Gazy rozpoutali sérii masakrů mezi civilními obyvateli Izraele, nejen popravují ale mučí i děti!
ANO zvažuje, kdy vyvolá hlasování o nedůvěře vládě
Podle MZ žádný český občan nebyl zasažen útoky
Podle agentury Kantar má ANO nadále drtivý náskok před ODS a SPD
150 hudebníků zahrálo na pražském Hlavním nádraží
V oblasti blízko pásma Gazy se nadále bojuje
Erdogan podporuje myšlenku Palestinského státu
Egyptský policista zastřelil v Egyptě dva Izraelce a Egyptřana
Převážně chladný a sychravý víkend

Pavlova administrativa je nejhorší v historii země. Kolář není transparentní, míní experti

CNN 19.9.2023 / *Administrativa Petra Pavla je zatím nejhorší, jakou jsme od roku 1989 zažili, řekl v pořadu 360° na CNN Prima NEWS šéfredaktor týdeníku Echo Dalibor Balšínek. Podle politologa Lukáše Valeše je otázkou, jestli Pavlův poradce Petr Kolář hájí zájmy svého korporátu, anebo českého státu. Koláře pak označil za šedou eminenci, která se proplétá světem byznysu a politiky a není vůbec transparentní.*

Prezident Petr Pavel odcestoval se svým poradcem Petrem Kolářem do Spojených států na Valné shromáždění OSN, kde se řeší hlavně klimatická politika. Mimo jiné navštíví firmu, pro níž Kolář pracuje. „Neblaze se projevuje to, co bylo jasné od počátku vládnutí Petra Pavla, respektive angažmá Petra Koláře na Hradě. Petr Kolář je trošku nepochopitelná postava, která má klíčový vliv a zdá se, že za změnami, které proběhly na Hradě, stojí právě on,“ řekl v pořadu 360° na CNN Prima NEWS politolog Lukáš Valeš a Koláře označil za „šedou eminenci, která se proplétá světem byznysu a politiky a není vůbec transparentní“.

Podle něj je otázkou, které zájmy hájí. „Jsou to zájmy korporátu, nebo českého státu? To si myslím, že je největší otazník, který nejen s cestou do Spojených států, ale obecně s vládnutím Petra Pavla souvisí,“ řekl Valeš.

Administrativu Petra Pavla kritizoval také šéfredaktor týdeníku Echo Dalibor Balšínek. „Je zatím nejhorší, co jsme od roku 1989 zažili. Vzpomeňme si, když nastupoval na Hrad Miloš Zeman, nechal si větší část aparátu Václava Klause, aby zachoval nějakou kontinuitu úřadu,“ popsal Balšínek a dodal, že Zeman tehdy dokonce vyzýval kancléře Václava Klause, aby na Hradě zůstal. „Těch lapsů, které se na Hradě objevují, je obrovská spousta. Od toho, že neměl být jeden ministr vpuštěn na Hrad, přestože měl domluvenou schůzku s panem prezidentem, po to, že se ztrácejí různé dopisy,“ řekl Balšínek s tím, že administrativa nefunguje jako celek.

Valeš zároveň poukázal na zvláštní okamžik během cesty do USA. „Petr Kolář zveřejnil fotografii z paluby letadla, na které je Petr Pavel s dcerou paní Milady Horákové. To je trošku absurdní, když vlastně Petr Pavel patřil k podporovatelům režimu, který bohužel právě Miladu Horákovou dostal na šibenici,“ řekl Valeš.

Od cesty do USA nelze podle něj očekávat nic zásadního. „Vystoupení na Valném shromáždění OSN odpovídá schopnostem OSN v současné politice, a to se blíží nule. Je to takové povinné rétorické cvičení hlav států a vlád. Vystoupí se tam, nikdo tomu moc nevěnuje pozornost,“ popsal Valeš s tím, že výjimkou je vystoupení zástupců rozhodujících velmocí, jako je Amerika, Čína a Rusko.

Když á, tak bé až po zet, prosím BIS

Ondřej Aston Neff Neffpes 25.9..
Bezpečnostní informační služba oznámila, že „jeden z dlouhodobých ruských vlivových agentů v České republice rozdal úplatky v hodnotě několika tisíc € za šíření ruské propagandy.“ Dále pak sdělila, že „byly využity i veřejně známé osobnosti“. Informaci sdělil ředitel BIS Koudelka na konferenci o dezinformacích v Poslanecké sněmovně. Asi bychom hrubě podcenili generála Koudelku, že takové sdělení hodil do volného prostoru jen tak, v hnutí myslí. Byl za tím jistě úmysl, pravděpodobně konzultovaný na poradách, jako součást strategie. Konzument sdělení teď sedí nad tou zprávou a přemýšlí, co má znamenat a jaký je její smysl.

Varianta první:

Generál Koudelka chtěl dát najevo, že jím vedený útvar je aktivní, přinesl výsledek a odhalil celou škálu putinovských poskoků. Sklidí za to potlesk a generál si zaslouží o hvězdu navíc. Tato varianta ale předpokládá, že se nikdo na nic nezeptá a že všichni budou generálovo sdělení přijímat s maximální pozorností a vděkem. Což je předpoklad v tomto společenství hrubě pošetilý.

Varianta druhá:

Generál Koudelka chtěl vyděsit putinovské poskoky. Dal jim najevo, že se o nich ví a že když poskokování nenechají, že se jim stane... což není jasné, co se stane, protože BIS v tomto směru žádné pravomoci nemá. Nicméně, třeba se spoléhá na fungování mechanismu, vyjádřeného modelovou scénou: Všechno prasklo, křikli na něho. Dal se tedy na útěk. Třeba to zafunguje, ale zdá se to jako krajně nepravděpodobné.

Varianta třetí:

Generál Koudelka chtěl dát najevo váhající složce obyvatelstva, že disentanční názory jsou řízeny pánem s pytlem eurobankovek a že ti kdo je šíří, jsou podplacení, takže pozor na ně. Třeba to na někoho zafunguje, ale i zde je pravděpodobnost mizivá. Takže nezbude, než aby generál Koudelka oznámil, kdo je ten pán s pytlem eurobankovek a kteří že to jsou veřejně známí prominenti jím řízení. Když řekl „A“, ať to dotáhne až do „Zet“, jinak bude považován za tydýta. Že by to generál Koudelka udělal, je pravděpodobnost nulová.

Vlna posměchu na adresu generála Koudelky a BIS a jeho odhalení, zde je pravděpodobnost velmi vysoká.

Prezidentka poverí Fica zostavením vlády:

Plus TASR = Po nekonečnej volebnej noci Slovensko spoznalo víťaza parlamentných volieb. Je ním strana Smer-SD, ktorej svoj hlas zverilo 22,94% voličov. Jej predseda Robert Fico však zatiaľ nevidí dôvod na zostavovanie koalície, v prvom rade čaká na telefonát od prezidentky. Povedal, že ak dostane šancu vládu zostaviť, je pripravený na spoločné rokovania s Hlasom. Uvažoval by tiež o personálnych zmenách v orgánoch činných v trestnom konaní.

Výsledky predčasných volieb sú nasledovné:

- Na prvom mieste skončila strana Smer-SD so ziskom 22,94% hlasov
- Na druhé miesto sa dostalo Progresívne Slovensko s 17,96% hlasov
- Tretie miesto obsadila strana Hlas-SD s 14,70% hlasov
- Koalícia OĽANO a priatelia, KÚ a Za ľudí získala 8,89%
- KDĽ získala 6,82%
- SaS získala 6,32%
- SNS získala 5,62%
- Tesne pred bránami parlamentu skončili strany Republika (4,75%) a Aliancia (4,38%)

Prekvapivá štatistika: Voľby by dopadli úplne inak!

50% voličov potešili výsledky volieb. 42% dúfalo, že výsledok bude úplne iný.

BRATISLAVA - Štatistiky vedia niekedy priviesť veľmi zaujímavý pohľad na našu spoločnosť. Dnes už jasne vieme, že víťazom volieb sa stala strana Smer-SD na čele s bývalým trojnásobným premiérom Robertom Ficom. Ak sa však pozrieme na čísla, uvidíme, že ak by mali rozhodnutie vo svojich rukách iba ľudia z najväčších slovenských miest, vôbec to tak nemuselo byť. Vo väčšine z nich si totiž najlepšie počínalo Progresívne Slovensko.

Bratislava

V hlavnom meste sa jasným víťazom stalo Progresívne Slovensko. Volilo ho 33,95 percent ľudí. Smer-SD skončil druhý s priepastným rozdielom, keď dostal 17,49 percent hlasov. Tretia je v Bratislave SaS, ktorú volilo 13,78 percenta voličov.

Košice

Rovnako ako v hlavnom meste, aj v metropole východu vyhrala strana Progresívne Slovensko. Už však s menším náskokom pred druhým Smerom. Volilo ich tu 23,92 percent voličov. Smer-SD volilo 17,92 percenta ľudí. Tretia tu skončila strana Hlas-SD so ziskom 13,28 percenta hlasov.

Prešov

Aj v Prešove sme mali možnosť vidieť víťazstvo Progresívneho Slovenska. Rozdiel medzi nimi a Smerom bol však ešte menší, ako v prípade Košíc. Progresívci volilo 19,59 percenta voličov. Druhý Smer-SD 18,21 percenta voličov. Tretia v Prešove skončila strana Hlas-SD so ziskom 15,17 percenta hlasov.

Žilina

Víťazom volieb sa Progresívne Slovensko stalo aj v Žiline. Avšak s ešte menším rozdielom ak v predošlých mestách. Volilo ich 23,95 percent ľudí. Druhý Smer-SD dostal 23,06 percenta hlasov. Tretia skončila strana Hlas-SD s 13,54 percentami.

Nitra

Inak to už vyzeralo v Nitre. Tam zvíťazil Smer-SD so ziskom 25,46 percenta hlasov. Druhé PS malo 22,18 percenta hlasov a tretí skončil Hlas-SD s 15,55 percentami.

Banská Bystrica

V Banskej Bystrici sme opäť videli víťazstvo Progresívneho Slovenska. Dostalo tu 24,04 percenta hlasov. Druhý však nebol Smer-SD, ale strana Hlas-SD, ktorú volilo 21,49 percenta hlasov. Smer-SD tu dostal 19,64 percenta hlasov a skončil tretí.

Trnava

V Trnave vyhrala strana Smer-SD so ziskom 23,41 percenta hlasov. Druhé bolo Progresívne Slovensko, ktorému dalo hlas 22,08 percenta voličov a tretia je strana Hlas-SD s 12,58 percentami hlasov.

Trenčín

V Trenčíne tiež vyhrala strana Progresívne Slovensko so ziskom 25,82 percenta hlasov. Druhý je Smer-SD so ziskom 21,79 percenta hlasov a tretia v poradí skončila v Trenčíne strana Hlas-SD, ktorú volilo 13,76 percenta.

Slovenské študentky vytvorili repelent na ochranu pred kliešťami. Zistili, ktorá vôňa ich najviac odpudzuje

Spravy rtvs sk

Ich výskum zaujal porotu na Medzinárodnej súťaži vedátorov.

Dve gymnazistky z Prešova vytvorili ekologický repelent na ochranu pred kliešťami. Ich výskum zaujal porotu na Medzinárodnej súťaži vedátorov v Spojených štátoch. Za svoj objav získali zlato.

Boli to dlhé hodiny v laboratóriu, ale aj mimo neho. Na svoj výskum potrebovali 1 600 kliešťov a počas výskumu ich hostili aj na svojich rukách.

„Číhajú na koncoch trávy, aby sa mohli zachytiť na korist'. Tam sme ich chodili hľadať. Naš cieľ bolo vyrobiť kozmetický produkt, ktorý bude kliešte odpudzovať a bude aj pekne voňať,“ vysvetľuje študentka Gymnázia J. A. Raymana v Prešove Laura Kleinová.

„Už je to takmer rok, ako dlho pracujeme na tom výskume,“ dodala jej kolegyňa Natália Ivanecká.

Potom čo skúšali rôzne šampóny, sprchovacie gély, testovali aj parfumy s kokosom. A to kliešťa stoplo. Neprešiel časťou ruky ani látkou kde aplikovali kokosový éterický olej. „Zrazu tie kliešte začali padať z látky, ktorú sme testovali,“ hovorí Laura.

Výsledok ich prekvapil

„Výsledok bol pre nás veľmi prekvapivý. *Vedeli sme, že citrusové produkty odpudzujú kliešte, ale kokos nie je známy ako repelent,*“ skonštatovala Natália.

Študentky laboratórium ešte neopúšťajú. Potrebujú zistiť aj akú dlhú účinnosť má ich produkt a pracujú tiež na jeho konzistencii.

„Chceme, aby náš finálny produkt ostal krémom, nie sprejom, aby to bol kozmetický výrobok vo forme krému s kokosovou zložkou,“ uzavrela Natália.

Dostať ho chcú na trh, aby pomáhal ľuďom. Gymnazistky získali aj štipendium na prestížnom technickom inštitúte v USA. Obe zároveň plánujú vyštudovať medicínu a tak opäť pomáhať ľuďom.

Prídu dvaja kamaráti pred záverečnou do reštaurácie, že chcú večeru. Čašník im odpovie, že už majú len trocha ryže a dva rezne, ale jeden je taký malý. Oni povedia:

- To nevadí, my sa podelíme.

Ryžu si rozdelia na polovičku a jeden si zoberie ten väčší rezeň a druhý hovorí:

- Ty si pekný kamarát, zbral si si ten väčší.

- No a keby si si ty bral tak ktorý si zoberieš?

- No ja by som si zbral ten menší.

- A čo si hubu otváraš ved' ho tam máš.

Pri čakaní na popravu ho držala nádej, že sa s manželkou ešte stretnú.

Zomrel krátko pred stými narodeninami

Ján Zeman bol jedným z najdlhšie väznených politických väzňov.

Soňa Gyarfašová

Do odboja proti komunistickému režimu sa ako mladí idealisti zapojili aj s manželkou. Za velezradu mu potom komunisti prisúdili povraz. Ján Zeman, ktorý bol jedným z najdlhšie väznených politických väzňov v komunistickom Československu, zomrel 4. septembra – tri mesiace pred nedeľou storočnicou.

Desaťročia žil sám, v tichu svojho myjavského bytu plného spomienok. Občas si zobral do rúk album, ktorý pripomínal ich najkrajšie časy. Jediné, čo po nich zostalo.

Keď manželov Jána a Oľgu Zemanovcov zatkla v roku 1949 Štátna bezpečnosť, zhabali aj ich album s fotografiami. Neskôr ho našiel na smetisku človek, ktorý mladý pár poznal z videnia. Prišiel za Oľginými rodičmi a ponúkol sa, že im ich predá. A tak sa čiernobiele portréty, ktoré pripomínali zopár ich šťastných momentov, nakoniec zachránili.

V tom čase však už boli obaja vo vyšetrovacej väzbe. Ján mal 26, Oľga 22 rokov. Manželmi boli iba dva roky.

Ján, ktorého pri výsluchoch vyšetrovatelia bili, myslel len na to, čo prežíva jeho manželka. Keď mu bolo najhoršie, predstavoval si, ako sa opäť stretnú.

Spoznali sa vo svojej rodnej Myjave ešte ako deti. Ján Zeman sa narodil v roku 1923, Oľga Sandanusová v roku 1927. Vyrastali vedľa seba a Oľga sa čoskoro stala pre Jána jedným z najbližších ľudí. V živote ich vtedy nemal veľa. Mama mu zomrela, keď mal dva roky, veľmi skoro aj jeho brat Paľko. Otec odišiel z chudobného kopaničiarskeho kraja za zárobkom do Ameriky a nakoniec za oceánom zostal.

Jána vychovávali starí rodičia. Vzdelaní evanjelici, ktorí mali v úcte Štefánika, Masaryka a demokraciu prvej Československej republiky. A v jeho postojoch ho ovplyvnili aj neskôr. Už počas druhej svetovej vojny bola na Myjave silná odbojová tradícia, povstalcami a partizánmi pomáhali mnohé rodiny vráťane tej jeho.

Krátke časy spoločného šťastia

Po otcovi, ktorý bol amatérskym vynálezcom a mal niekoľko patentov, zdedil Ján cit pre všetko technické. Krátko po druhej svetovej vojne sa zamestnal v myjavskej fabrike v konštrukčnom oddelení, kde si všiml jeho talent. V roku 1947 získal vysoké štátne vyznamenanie za obnovu vojnovú zničeného priemyslu. No tento rok bol preňho dôležitý aj v inom.

„Mali svadbu s Olinkou, bol to krásny májový deň,“ spomínal.

Lenže čoskoro prišiel Víťazný február, keď si komunisti uzurpovali moc v celom Československu. Odborníkov vo fabrike vystriedali stranické kádre. Namiesto výroby armatúr sa rozbehla v továrni podobne ako počas vojny zbrojná výroba. A začali sa aj prenasledovania ľudí, ktorí sa novej moci nepáčili.

Bolo to však aj obdobie, keď mnohí verili, že je možné zvrátiť komunistickú totalitu. A Ján s Oľgou ako presvedčení demokrati neboli výnimkou.

Jedného dňa zazvonil na dvere mladých manželov istý Štepan Gavenda, človek, ktorý sa zapojil ako partizán už do odboja proti nacistickej totalite. Po roku 1948, keď z Československa odišiel, sa dostal v zahraničí do kontaktu s exilovou skupinou, ktorú založil major František Bogataj – bývalý šéf paraskupiny Carboun vycvičený vo Veľkej Británii.

Ako zaslúžilí odbojármi chceli robiť niečo aj proti komunistom, ale za železnou oponou potrebovali spojky, ktoré by im dodávali strategické informácie. Štepan Gavenda sa vrátil späť a ako agent chodec si začal budovať celú sieť spolupracovníkov.

Pavel Tigrid, Svědectví a CIA

Karel Hvižd'ala

Časopis Svědectví, s kterým je jméno Pavla Tigrida nejvíce spjato, začal vycházet 28. října 1956 v době protikomunistických povstání v Polsku a Maďarsku a on, hned v prvním čísle načasování i důvod vzniku popsal takto: „Tři a půl roku od smrti Stalinovy, tři roky od výbuchu první sovětské vodíkové pumy, více než rok od konference čtyř v Ženevě a tři čtvrti roku od XX. sjezdu KSSS, ...vychází Svědectví, abych pomocí něho bojoval za návrat svobody, spravedlnosti a důstojného lidského života.“

Nejprve Pavel Tigrid v exilu působil ve Výboru pro Svobodnou Evropu, kde se podílel na přípravách vysílání Svobodné Evropy. Od května 1951 se začalo rádio vysílat pod názvem Hlas svobodného Československa. V Mnichovské pobočce Pavel Tigrid sestavil redakci a stal se programovým ředitelem: bylo mu 34 let a měl zkušenost z války: tehdy pracoval v Londýně v BBC. Ředitelem nebyl dlouho: jen do listopadu roku 1952, kdy pro koncepční neshody se severoamerickým vedením rezignoval.

V roce 1953 se Pavel Tigrid odstěhoval do Spojených států, kde chvíli studoval na Columbia University a současně přednášel po celých státech o střední a východní Evropě. Posléze se živil jako číšník v irském nočním klubu v Brooklynu a jeho žena dělala manekýnu pro těhotné ženy. V roce 1955 začal zase pracovat ve Svobodné Evropě v publikačním oddělení a o rok později založil časopis Svědectví, s nímž se přestěhoval v roce 1960 do Paříže.

Hoďně se hovořilo o tom, z čeho byl tento časopis financován a pražské komunistické noviny psaly o tom, že to bylo z peněz zpravodajské služby CIA. Sám Pavel Tigrid o financování nikdy nehovořil, ale dnes se ví, že tyto peníze pocházely ze stejného zdroje jako peníze, za které byla provozována Svobodná Evropa: nejprve to skutečně byly americké zpravodajské služby, ale od sedmdesátých let šly peníze do těchto institucí přes Kongresovou knihovnu či přímo přes Kongres.

Návratu svobody do Československa se Pavel Tigrid v listopadu 1989 dožil v plné síle, v den inaugurace prezidenta Václava Havla se s manželkou vrátili do Čech, kde nejprve pracoval jako poradce prezidenta a v letech 1992 až do roku 1994 byl ministrem kultury.

V této funkci moc šťastný nebyl: Jednou mě zavola, že by potřeboval se mnou hovořit. Redakci jsem spěšně opustil a zajel za ním do Valdštejnského paláce. Přijal mě v barokním salóncu, kde nechal otevřít láhev vína, zapálil si doutník a asi hodinu jsme si povídali. Setkání ukončil jeho tajemník. Spěšně jsme se rozloučili. Nic závažného nechtěl, jen si zřejmě potřeboval popovídat s někým koho déle znal.

Původně se tento český novinář jmenoval Schönfeld a jeho přezdívka vznikla náhodou, když byl ve škole zkoušen z Mezopotámie a místo řeky Tigris řekl Tigrid, a spolužáci mu tak začali říkat. Zemřel před dvaceti lety blízko Paříže v obci Héricsy, v šestaosmdesáti letech 31. srpna 2003.

Napsáno pro ČRo Plus.

HAVEL A PAVEL: Nevyhnutelný řetězec následků

Tomáš Guttman

tín Fremra by z temné minulosti nevystoupil bez Pavla, a Pavel by neseděl na Hradě bez všeodpouštějícího Havla.

Mnozí omlouvali jmenování zkompromitovaného komunistického soudce do ústavního soudu jako prezidentův přehmat, jaký se prý může přihodit každému. Další problém pro shovívavé příznivce vznikl, když se prezident vyjádřil k okupaci Československa v roce 1968: „To nejlepší, co můžeme dělat s traumaty, je vypořádat se s nimi. Ale ne cestou černobílého vidění a sklouzávání do často primitivní nenávisti, ale snahou o objektivní poznání faktů“ (zde).

Tady již nešlo o přehmat nebo přehmat, ale o životní postoj vyjádřený jazykem, který se v jeho paměťových stopách zafixoval v prvních 28 letech života. Ten jazyk my starší pamatujeme z marxistických přednášek svého mládí. Okupaci své země nevnímá Pavel jednoznačně černě, jelikož u nich doma tenkrát hostili okupační vojáky, jak na jiném místě vzpomínal. Odpor proti této okupaci se v mozku Pavla zaryl jako něco primitivního. Dialektická analýza faktů podle marxistických pouček jeho mládí nalezne na okupaci určitě i mnoho pozitivních prvků, až bude o tématu pojednávat za dalších několik let. Jako příklad správného vidění Pavel uvedl film Pelíšky. Promíjí filmu to, že komunističtí vojáci, v jejichž řadách strávil mládí, jsou líčeni jako naprostí idioti, a domnívá se, že humorný film velkoryse odpouští komunistům.

Pavel není schopen pochopit, že filmová fraška popisuje bestiální diktaturu asi tak přesně jako popisuje Haškův Švejk smrt milionů v První světové válce – prostě jde o komedie, které s realitou příliš nesouvisí. To, že filmová postava křičí do světlíku „komunisti běžte do prdele“, připadá Pavlovi jako legrační a zároveň dostatečná odplata za přehmaty (jak své zločiny sami nazývali) tehdejších vládců. Všichni chápeme, že kdyby bylo méně lidí, co křičí do světlíku, a více takových, jako byli bratři Mašínové, byli by dnes v nejvyšších funkcích jiní lidé. Mnozí mi před volbami vysvětlovali bez jakýchkoli pochyb, že „Pavel je lepší než Babiš, a proto je třeba ho volit“. Argumentovat nešlo, byli si jisti. Kde hledat odpověď na otázku, proč i desítky let po pádu komunismu musí lidé volit na prezidenta jednoho ze dvou komunistů? Myslím, že nejlepší odpověď lze nalézt v knize Daniela Kaisera z roku 2014 zvané *Prezident* (zde); jde o nejuplněnější a nejlépe ozdrojovanou biografii Václava Havla, z níž dále cituji i s číslem stránky.

„Tento ráckující, mile nešikovný muž měl ze všech nových politiků nejpodivuhodnější životní příběh, a proto nejvíc odpovídal přirozené lidské potřebě po happy-endech. Havel svůj sklon nikomu nic nevyčítat občas dováděl ad absurdum – především teorií, že s režimem jsme si v nějaké míře zadali všichni“ (s. 13). „Další velké téma byli komunisté: co provést s KSC, s tajnou policií a jejími příslušníky, a jak moc vyžadovat spravedlivé potrestání; tady byl Havel limitovaný slibem revoluce »Nejsme jako oni«“ (s. 29). „Když se v prosinci 1989 jednalo o Čalfově vládě národního porozumění, nechtěl premiér Čalfa ani slyšet o možnosti, že by nějaká strana získala nad vnitřem kontrolu. Nová garnitura mu v tomto bodu bohužel vyšla vstříc. O tom, že právě ve dnech kolem jmenování vlády národního porozumění 10. prosince stihla StB skartovat nejvíc materiálů, sice již tehdy na veřejnost pronikaly zprávy, ale v revolučním zmatku a napětí tomu Havel ani předáci Fóra nevěnovali přílišnou pozornost“ (s. 34). „Kdo byl nový ministr vnitra Richard Sacher? V osmdesátých letech vedl Ústřední politickou školu ČSL (s. 35)... okultista, pevně věřil na vnutnutí a žil v obavách z vlivu svobodných zednářů... Havel měl pro tajemno sám tradičně slabost... dával na svou lidskou intuici, která mu říkala, že je to důvěryhodný člověk. Kromě jistého souznění duší si Sacher prezidentovu přízeň zajišťoval i prakticky. Docházel na Hrad s estébáckými svazky a tahal si prezidenta k hovorům mezi čtyřma očima. Podařilo se mu dosáhnout toho, že ho Havel přijímal, kdy chtěl, a navíc samotného (s. 36)... Z generála Alojeze Lorence, ještě nedávno obávaného náčelníka StB, si Sacher udělal poradce. Vyšlo totiž najevo, že ministr do takzvaného fondu Z stáhl veškeré materiály StB, v nichž figurovali současní politici. Fond Z byl archiv v archivu, do něhož měli i pracovníci vnitra silně omezený přístup“ (s. 38).

„Pokud na první Čalfově »vládě národního porozumění« i mnoha stoupencům nových pořádků něco vadilo, byla to komunistická minulost premiéra Čalfy a ministra obrany generála Miroslava Vacka [náčelník generálního štábu za komunismu, připravoval tanky pro zásah proti demonstrantům v listopadu 1989, s. 53]. Václav Havel si však oba velmi oblíbil (s. 49)... Havlovi se poměrně snadno podařilo vnutit vítězům parlamentních voleb svou vůli a oba své

favority převést do druhé vlády (s. 51). Prezident především trval na svém požadavku, aby ve funkci předsedy vlády zůstal Marián Čalfa. KSC se už se na vládě vzešle ze svobodných voleb neměla podílet a tím odpadal politický důvod generála na obraně dál tolerovat. Přesto Vacek dostal šanci pokračovat – na Havlovo osobní přání (s. 52)... V roce 1990 popřel Havel svá vyjádření z prosince předešlého roku, že prezidentem bude pouze do prvních svobodných voleb, a veřejnost mu to ráda prominula“ (s. 113).

„Prodal svou polovinu zrestituovaného paláce Lucerna Chemapolu, vedenému Václavem Junkem... Bránil se pragmaticky: »Netahejte do Lucerny politiku, jde o byznys... necítím potřebu se obhajovat, já cítím potřebu bojovat proti čecháčkovskému pokrytectví, jehož extraktem je tento případ... Všichni volili komunisty, všichni jsou vycháňkové, všichni kradou, a na Junkovi si vybíjej jakýsi svědomí«. Kupce Václava Junka prezidentovi doporučil Marián Čalfa... fakt, že Junk je v seznamech spolupracovníků StB Havlovi nikdy zásadně nevadil“ (s. 228). „V roce 1997 jmenoval premiérem přítele Josefa Tošovského... který byl do konce roku 1989 členem KSC a v 80. letech pracoval v londýnské pobočce Živnobanky... vedla ho komunistická rozvědka jako svého spolupracovníka. Prezident o tom věděl... prezident nevyžadoval čisté lustrační osvědčení. Vše prošlo bez povšimnutí, poněvadž rozvědka loajálně zachovala mlčenlivost“ (s. 230) [Veřejnosti se o Tošovského skvrně v životopisu dozvěděla teprve v roce 2007]. „Havlovi později nezbylo než se podřídít a spolu s ostatními ministry jmenovat i Jana Kavana na zahraničí a Václava Grulichy na vnitro“ (s. 247) [oba podezřelí nejen ze spolupráce s StB ale dokonce s KGB].

Jmenováním bývalých komunistů, a dokonce agentů, do nejvyšších státních funkcí Havel na léta pohřbil naděje na morálku v české politice – morálku, kterou se tak oháněl. Je jasné, že bez Havla by nebyl Babiš, bez Babiše Pavel a bez Pavla Fremr, protože zásadová dekomunizace hned po pádu komunismu by znemožnila prosáknutí takového morálního bahna, jaké reprezentují komunističtí soudci, do struktur státu – dokonce i 34 let po vítězství americké demokracie nad sovětským komunismem.

<https://www.hegaion.cz/>

Volby na Slovensku skončily a co dál

Aton Ondrej Neff

Pro pořádek zopakují několik zásadních faktů. Volby vyhrála strana Smer vedená několikanásobným bývalým premiérem Robertem Ficem, na druhém místě s rozdílem křesel 42 : 32 je Progresivní Slovensko, které ovšem v minulých volbách do parlamentu neprošlo, z tohoto hlediska je toto umístění velký úspěch. Třetí stupeň zaujímá strana Hlas, která má pro ni příjemnou pozici bohaté nevěsty, o níž se budou všichni ucházet.

Zajímavost a zároveň nepochopitelnost: OLANO Igora Matoviče dostalo neuvěřitelných devět procent, tudíž 16 křesel, přičemž Matovič je ten *nomen omen* který prošťuroval ústavní většinu a sérií skopičin dovedl Slovensko k předčasným volbám. Tenhle pošuk získal takovou podporu, jakou mají u nás Piráti – a výrazně větší než STAN, KDU-ČSL a TOP 09. Tohle je fakt nepochopitelné.

Třetí zajímavostí, které si každý všiml, je fatální selhání agentur na průzkum volebních preferencí: je to důvod proč je absolutně zavrhnout, má důvěra k těmto institucím poklesla na nulu v době, kdy nafouklé preference našich Zelených z dvou na deset procent a tím je dostaly do parlamentu a posléze do vlády. Slovenská předpověď vítězství Progresivního Slovenska se výkon podobného druhu. Je to nejhanebnější způsob předvolební manipulace, zrušit se to nedá a varování není nic platné.

Logické by bylo, kdyby Robert Fico sestavil vládu a stal se premiérem, nicméně politika není vždy logická a platí to o Slovensku jako o Česku a jakékoli jiné zemi. Před volbami Fico vystupoval velmi divoce,

skoro jako kdyby se chtěl připojit k wagnerovcům, je ovšem schopen zpívat i jinou píseň. U člověka měňavých postojů je těžké cokoli předvídat. Pokud se stane premiérem, jistě nezapomene na podporu ze strany Andreje Babiše a pokud Babiš vyhraje v roce 2025 volby (na čemž tým Petra Fialy usilovně pracuje), a pokud v Polsku znovu vyhraje konzervativní PiS, na evropskou scénu nastoupí fakt hustá čtyřka.

Jaké budou vzájemné vztahy hlavních aktérů nelze předjímat. Fico před volbami zdůrazňoval ideu „nezávislosti na nikom“ a ta se u nás také mnoha lidem líbí. Což dobře ví Babiš, schopný nabídnout lidem cokoli výměnou za hlasy. Nezávislá politika je skvělý nápad, asi jako cirkulární bezodpadová ekonomika: hezké, ale neuskutečnitelné. Pro takzvanou nezávislou politiku je třeba dosavadní vazby zpřetrhat – a toho okamžitě využije opačná strana k navázání vazeb nových. Obecně v dějinách platí zásada, že se velké státy chovají jako gangsteři a malé jako kurvy. Východisko z toho není žádné. Uvidíme tedy, co z emancipačních projektů Roberta Fica se promítne do jeho politiky, bude-li v čele vlády.

Medajle pro Danu

Proti paní Daně Němcové nemám vůbec nic, vážím si řady jejích činů a ať odpočívá v pokoji. Nicméně myslím, že posledních 30 let nejlépe symbolizuje tato fotka. Kokainista "Slepičák" Hlubuček z kauzy Dozimetr, který se vydrápal k vrcholům moci přes záda "Starostů a nezávislých", kdy tedy nevím, zda on je starosta nebo nezávislý, když je asi spíš závislý, ale hlavně všude tlačil "gay agendu", předává jménem "celé Prahy" čestné občanství disidentce. A nemůžu, prostě nemůžu těmto "čestným disidentům" odpustit to, že naši zemi předali do rukou těmhle šíbrům, co si nejen z homosexuality udělali náboženství (a zejména výnosný byznys) a kteří jim svěřenou zemi rozkrádají do posledního zrna.

Můj názor je, že dopadneme jako Ukrajina - vyzerou nás do dna pod falešným praporem "svobody a boje za demokracii", prodají do ciziny, co tady ještě zbylo a pak ještě najít válku, do které by nás zatáhli, aby se legální cestou zbavili remcalů. Na Ukrajině to vyšlo, tak proč ne tady?!

Jsou to tihle "čestní disidenti" s Pithartem v čele a se Šabatovou za zády, kteří podlehlí oděru svatozáře, který jim udělili ti, kteří jsou toho nejméně hodni. "Hominem te esse, memento" neboli "Pamatuj, že jsi člověk." pronášel k tomu určený otrok, který jel s římským vojevůdcem v triumfálním průvodu, kdy vojevůdce zvítězil v boji a byla mu uspořádána největší římská veřejná pocta, a tato otrokova slova pronášená stále za jeho zády ho měla varovat před nezměrnou pýchou - a zblbnutím.

Zapomněli jsme jim po roce 1989 přidělit otroky, kteří by jim připomínali, že jsou jen lidé. A nechali se obloudit tak, že zapomněli, za co vlastně bojovali.

Budu hádat - pohrbí ji nejskromnější z největších génů naší doby, držitel Templetonovy ceny, normalizační kádrovák v Chemoprojektu (prý)kněz Halík?! A zahraje jí nad rakví zase Hutka, jak je u Salvátora zvykem? Pokud ano, tak je mi vlastně paní Němcové líto... poslal Tomáš Tyl

„Vážně jste si myslel, že zákony píšeme proto, aby se dodržovaly? Vždyť my chceme, aby se porušovaly. Pokud vám to ještě nedošlo, tak tady proti sobě nemáte partu nějakých skautíků.“

Doba vznešených idejí dávno minula. Nám jde o moc a myslíme to smrtelně vážně. Vy podnikavci jste to neváleli špatně, ale teprve my celou hru dokonale prokoukli, a vy byste se s tím měli smířit. Nevinným totiž nelze vládnout. Stát má jedinou pravomoc – zatočit s tím, kdo překročí zákon. Jenže nikdy není dost pachatelů, musí si nějaké obstarat. A tak začne stavět mimo zákon kde co, až už není možné

normálně žít, aniž by se člověk proti něčemu neprovinil.

Národ poctivců není nikomu k užítku. Z takového nic nekouká. Stačí ale schválit pár zákonů, které nelze ani dodržovat, ani vymáhat, ani objektivně vykládat, a rázem máte národ provinilců. A těm už vládnout lze. Takovou jsou tedy pravidla, taková je hra, a jakmile jí pochopíte, bude s vámi mnohem lepší domluva.“

Ayn Rand, Atlasova vzpoura, vydáno roku 1957

Jednou takhle jsem slyšel velmi moudrá slova:

Vaše tvrdá práce je snem každého nezaměstnaného;
Vaše zlobivé dítě je snem každého bezdětného;
Váš malý dům je snem každého bezdomovce;
Váš malý kapitál je snem každého dlužníka;
Vaše slabé zdraví je snem každého pacienta s nevléčitelnou nemocí.
Váš klid v duši, váš klidný spánek, vaše cenově dostupné jídlo je snem každého, v jehož zemi se válčí.
Člověk by si proto měl vážit všeho, co má.
Nikdo přece neví, co s ním bude zítra.

Zajímavosti. Víte, že....

Petržel byla botanickou zahradou v Hamburku prohlášena za „nejjedovatější rostlinu“. Lidé by se jí měli vyhýbat, napsal pan David Nossek 27. 2. 2023, a to proto že petržel obsahuje chemické sloučeniny.

Dobry den

nadále se věnuji bádání o Češích ve světě, často o tématu přednáším a publikuji. Na jaře bych moc rád vyrazil do Austrálie. Víím o spoustě materiálů v archivech, které naši historici zatím neprobádali.

Spustil jsem na internetu crowdfundingovou kampaň, která by mi pomohla pokrýt náklady. Níže je link. Mohl bych Vás moc požádat o její sdílení s přáteli a známými mezi krajany v Austrálii, případně o zveřejnění v Novinách? Byl bych moc vděčný.

<https://www.gofundme.com/research-and-lecture-trip-to-australia>

Moc děkuji, budu se těšit na zprávy,
Martin Nekola = marnekola@gmail.com

Došlo Emailom od kamaráda .

Vměšování do slovenských voleb ze strany Evropské komise bylo ostudné a nehorázné. Alespoň se ukázalo, že o demokracii nemůže být ani řeč!

Oni to vůbec nepobírají, že normální člověk jim o to jejich "Dobro" v podobě cenzury, zákazů, omezování, drahoty a LGBTPSVZ fanatismu prostě nestojí! Jakákoliv kritika politického mainstreamu v Evropě (nebo ve Spojených státech Joea Bidena) u těchto "bojovníků za Dobro" tak nemá jiné vysvětlení, než zlovolné, z nepřátelské centrály šířené dezinformace. "Musíme víc šlápnout do té LGBTXYZ+ agendy a zavřít, zakázat, převychovat lidi, co nemají na všechno stejný názor jako my! Za to můžou jakési russské dezinformace, ne to, jak jsme škodliví, blbí a neschopní!!!

Je-li vám opakovaně vnučována agenda, se kterou vnitřně nesouhlasíte, ale média, politici a další autority ji prezentují jako jedinou správnou, dojde v první fázi k tomu, že jste pasivní a věci ignorujete, ve druhé k tomu, že je zdánlivě přijímáte a ve třetí, po prudkém obratu, k agresivnímu odporu. Sociologové tomu říkají "sociální reverz".

Pan Karel Jemelka poznamenal:

Všimněte si, že v korespondenční volbě absolutně zvítězila jen jedna strana. Jde o stranu Bidenovců a Eurohujerů. Volební výsledek ze "zahraničí" absolutně neodpovídá domácímu výsledku.

Tak nevím, co si mám v tomto případě o korespondenční volbě myslet. Zavání mi to podvodem, případně pokusem o podvod.

Máte pocit, že Česko zaostává za ostatními státy Evropy? Že mu v technologickém pokroku ujel vlak?

Pokud ano, buďte v klidu. Jsme přece v Česku, má jen zpoždění.

Čínský rozhlas nám napísal:

Drahé Noviny

Aby bylo možné spolupracovat na hloubkovém studiu a implementaci tematického vzdělávání nové éry socialismu Xi Jinpinga (Si Ān-ping) s čínskými rysy v celé straně, Kancelář vedoucí skupiny ústředního tematického vzdělávání a Státní komise pro etnické záležitosti vedly Čínskou národní jazykový a překladatelský úřad dokončí překlad „Výňatků poznámkem z myšlenky Xi Jinpinga o socialismu s čínskými charakteristikami pro novou éru“ v čínské mongolštině, tibetštině, ujurštině, kazaštině, korejštině, yištině a čuangštině a od nynějška bude vydáván a distribuován po celé zemi.

<https://czech.cri.cn>

Recept No. 632

wurstsalát

Základní wurstsalát je tvořen:

300 g klobása (Lyon),

1 cibule,

3 kyselé okurky,

zálivka:

6 polévkových lžic olej (slunečnicový), 4 polévkové lžice ocet (bylinný ocet), 6 polévkových lžic voda, 1 lžička hořčice, sůl a pepř, petrželka,

Směrem k Alpám a ke Švýcarsku se objevují „modely“ wurstsalatu doplněné sýrem. V některých oblastech, anebo v některých domácnostech, se do wurstsalatu přidávají další ingredience (papriky, rajčata, vařené brambory...). Ale tyto zvyky nás nemusejí nijak zvlášť zajímat. Protože řeč je o nejčistší podobě wurstsalatu. A na ten stačí právě jen připomínaná skladba surovin – uzenina+cibule+kyselé okurky.

Tak z jakého wurstu udělat wurstsalát?

Všelidově známý a oblíbený wurstsalat se nejčastěji připravuje z jemného středně širokého salámu. Vařeného čili měkkého, řekli bychom. Mezi doporučenými druhy se dost často objevuje lyoner (lyonský salám) či mortadela.

Ale v předávaných receptech se zájemcům dostane poněkud šalamounského ujištění, že wurstsalát lze udělat z jakékoliv uzeniny, „která nám chutná,.. Žádná závazná norma na wurstsalat totiž neexistuje. Za všechny recepty (a co jich je) je zodpovědný ten, kdo je předává.

Zálivku umíchám v hrnečku. Jen ocet, olej, sůl a pepř. V německých předpisech se doporučuje ještě hořčice. Tak když už dávat do zálivky hořčici, všemi hlasy se přimlouvám za hořčici domácí. Někdy se ještě doporučuje voda dávkovaná po lžicích. Lze nahradit lžící okurkového nálevu. To je také věc osobního rozhodnutí. Sama žádnou tekutinu nepřidávám, nepřipadá mi nutná. A to je vše, *das ist alles*. Promíchat a nechat alespoň krátce odležet.

„Přívab“ wurstsalatu spočívá v tom, že do něj nedáme nic dalšího. A to ani tehdy, když by k nějakému „vylepšování“ nutila kuchařská zkušenost. O podobném „nutkání“ svědčí mnohé české receptury, kdy je do wurstsalátu přidán sýr, paprika, rajče, feferonka...

VYLOUČENOST: Ožehavý problém romské komunity

Karel Wágner NevPes

Nejvíce romských vyloučených lokalit se u nás nachází v severních Čechách, kde je i nejpatrnější rozdíl ve vzdělání.

Vzdělanost v naší kultuře je jednou ze základních podmínek k úspěšnému uplatnění v životě, kdy předurčuje uplatnění jedince na trhu práce i ve společnosti vůbec. Právě vzdělanost je pro Romy klíčovým předpokladem k jejich celkovému vzestupu a představuje největší potenciál v jejich začlenění do současné společnosti. Což platí i pro vyloučené lokality, kde se za posledních třicet let narodila a vyrostla nová generace, kdy z těchto mladých lidí se stali rodiče, jejichž dětem je třeba nabídnout jinou a lepší perspektivu. A pokud to rodiče sami nedovedou nebo nechtějí, měl by se do tohoto procesu konečně zapojit stát, jestliže nechce jen stále dokola rozdávat sociální dávky. Ovšem představitelé romské komunity se pak musí postarat o to, aby už nevzdělání Romové nenadávali úspěšným a vzdělaným Romům, nevinili je ze zrady svého národa a neříkali o nich, že se chtějí jen zalíbit gádžům.

Ostatně tato situace se promítá i do současného napětí mezi romskou a ukrajinskou komunitou, jak o tom hovoří bývalá ministryně pro lidská práva a menšiny, psychiatrička Džamila Stehlíková ve svém článku z 26. července: „Jelikož napětí mezi skupinami Romů a Ukrajinců nevzniklo až během uprchlické vlny po invazi Ruska na Ukrajinu, ale trvá již několik desetiletí, můžeme mluvit o dlouhodobé tendenci. Mnoho brněnských Ukrajinců vydělává víc než Romové z „Bronxu“, ukrajinským dětem se daří předstihnout romské děti ve studiu. Větší sociální úspěšnost Ukrajinců a jejich větší ambice v porovnání s nejhudší částí české populace prohlubují pocity frustrace a beznaděje u těch, kdo „zůstává dole“ na pomyslném socioekonomickém žebříčku blahobytu.“

Zde vůbec nejde o to, které děti jsou chytřejší, ale o to, kteří rodiče vedou děti více k učení, dbají na jejich pravidelnou školní docházku a přípravu na výuku. Je pravda, že v tomto směru mezi romskými rodinami existují rozdíly, které jsou způsobeny mírou jejich skutečné integrace. Ovšem ve vyloučených lokalitách se zpravidla jedná o rodinné prostředí ohrožené sociálně patologickými jevy, méně podnětné pro rozvoj kognitivního a morálního potenciálu dětí. Také vztah rodiny k institucionálnímu vzdělávání je tu zpravidla vlažný až negativní, rodina pak dítě nepodporuje, není schopna či nechce jej podporovat ve školních aktivitách a přípravě na školu. Výchova, které se romským dětem v těchto rodinách dostává, se tak často při nástupu do běžné majoritní školy mění v jejich hendikep.

Ale všude tam, kde se jedná o rodinné prostředí méně podnětné pro rozvoj kognitivního a morálního potenciálu dětí, se nelze divit tomu, že je za běžnou formu obživy považována i prostituce, která jde často ruku v ruce s užíváním drog. Ve vyloučených lokalitách se bohužel netýká jen osob starších osmnácti let, ale i nezletilých, tedy těch, co nedovršily patnáctý rok svého věku, dětí školou povinných. A jak se stále ukazuje, nejde tu jen o prostituci nezletilých dívek, ale i nezletilých chlapců. Ve stati aktualizované 2023, publikované na portálu ŠanceDětem stojí: „Objevují se chlapci od devíti let věku, vstupní i průměrný věk stále klesá.“

Zde je pak třeba si ujasnit, co se rozumí pod dětskou prostitucí. Tou se rozumí využití dítěte pro sexuální aktivity, za něž je poskytnuta, nabídnuta či slíbena odměna, kterou mohou být peníze nebo jiný způsob úhrady, protihodnoty, protislužby či protiplnění. A to bez ohledu na to, jestli je tato úhrada, slib nebo protislužba provedena či učiněna dítěti nebo někomu jinému. Dítě může být pachatelem k takovému chování získáno, přivedeno, přinuceno, zprostředkováno či nabízeno. Kromě peněz se může jednat o protihodnotu v podobě uspokojení potřeb nutných ke každodennímu životu (jídlo, bydlení, přenocování), zboží (značkové

oblečení, mobilní telefony), u menších dětí to mohou být i hračky. Opravdu alarmujícím trendem, jak se uvádí na stránkách Nejvyššího státního zastupitelství ČR ve zprávě z února 2023, je pak „využívání dětí z dětských domovů, dětí na útěku z výchovných ústavů k provozování prostituce, poskytování sexuálních služeb za úplatu, kdy si část takto vydělaných peněz nechá osoba, která zprostředkovává styk, dopravuje děti na místo apod.“

Romští chlapci, poskytující sexuální služby za úplatu, kterým dosud nebyla věnována taková pozornost jako dívkám, zpravidla nemají homosexuální orientaci. Ta jim bývá vnucena jako obchodní transakce či forma obživy, přičemž chlapci sexuálně zneužití v předškolním či mladším školním věku se v dospělosti dopouštějí ve větší míře sexuálních ataků vůči svým dětem či dětem v blízkém okolí. Značná část těchto chlapců vyrůstala či dosud žije v dysfunkčních rodinách, v posledních letech mnohdy ohrožených drogovou závislostí, kdy míra užívání tvrdých drog je ve srovnání s ostatní populací ČR až 10krát vyšší vzhledem k typu drogy, kde největší rozdíl byl zaznamenán v případě pervitinu a heroínu. A toluen, který je populární na Slovensku (účinek se podobá intoxikaci alkoholem, ale je kratší euforická fáze a rychlejší upadání do bezvědomí), se podle odborníků už stává nejrozšířenějším zástupcem skupiny inhalačních drog i u nás.

Rodina dosud představovala pro většinu Romů jednu z nejvyšších hodnot a je základní jednotkou komunity. Jenže v celé naší společnosti došlo v posledních letech ke mnoha změnám a dochází tak i ke změnám v uspořádání romských rodin. V posledních generacích je tak vnímán oslabený vliv rodiny, jenž mimo jiné souvisí i s postupným rozpadem romské komunity. Jak uvádí řada autorů v různých studiích, před zhruba padesáti lety romské rodiny byly tradičnější, dnes tu je zřejmá degradace tradiční romské kultury a jsou tu časté a tolerované sociální patologie. Přičemž výchova dětí v romských rodinách je v porovnání s majoritou poměrně volná a nedirektivní, kdy se děti setkávají s menším počtem tabuizovaných témat. Zde pak platí, že jejich vnímání vlastní sexuality, jako u všech dětí, se utváří od raného dětství, zejména na základě rodinného prostředí, ve kterém vyrůstají. Vliv na postoj k sexualitě má také působení různých sociokulturních vlivů, kdy problém představuje i dostupnost pornografie, ke které se dnes děti obecně dostávají v útlém věku, nejčastěji díky všudypřítomnému internetu.

Ostatně neblahé používání komunikačních a informačních technologií dětmi zmiňuje i Úmluva Rady Evropy o ochraně dětí proti sexuálnímu vykořisťování a pohlavnímu zneužívání, která pro Českou republiku vstoupila v platnost roku 2016. Ta totiž konstatovala, že sexuální vykořisťování a pohlavní zneužívání dětí „obecně dosáhlo zneklidňujících rozměrů, a to jak na národní, tak i mezinárodní úrovni, zejména s ohledem na vzrůstající používání komunikačních a informačních technologií dětmi i pachatelé trestné činnosti“. A aby toho nebylo málo, máme i u nás už dětskou prostituci na internetu, o které Linka bezpečí nedávno na YouTube nahrála svůj podcast.

Pro oblast intimního života a rozvoj zdravé sexuality dětí obecně platí, že jsou od mala nejzřetelněji vychovávány vzorem, tedy tím, jak se k nim a k sobě navzájem chovají dospělí, a to zejména v rodinném prostředí. Sexuální výchova v širším slova smyslu je pak součástí přirozené rodičovské výchovy a rodinných interakcí. Ovšem i v rodině může docházet k pohlavnímu zneužívání. Tak jako u majority i v případě romských dětí navzdory všeobecně panujícímu mýtu, že zneužívající osobou je neznámá, cizí osoba, hrozí dítěti největší riziko zneužití ve vlastní rodině nebo od někoho, koho dítě důvěrně zná a ke komu má blízký vztah. A takovou osobou, u všech etnik, může být kromě rodičů, prarodičů a jiných dospělých příbuzných i vlastní či nevlastní sourozenec. Ačkoliv přesný údaj o výskytu sexuálního zneužívání mezi sourozenci není znám, podle různých výzkumů může

být u nás třikrát až pětkrát častější než jiné formy sexuálního zneužívání v rodině.

Mnohdy se zneužívání mezi sourozenci, což platí pro celou společnost, snaží rodiče skrývat před okolím či neadekvátně zlehčovat. Důvodem může být snaha o udržení rodinné soudržnosti, pocity viny z rodičovského selhání, podvědomá snaha chránit oba sourozence, obava z reakcí okolí, důsledků pro rodinu a podobně. Pokud rodiče sexuální zneužívání mezi sourozenci bagatelizují, nebo předstírají, že se nic neobvyklého neděje, popírají tak realitu a dovolí tím, aby zneužívání pokračovalo. Přičemž v některých případech mohou rodiče popírat zneužívání v rodině z toho důvodu, že jim samotným ožívuje vzpomínky na vlastní zneužívání v dětství.

O sexuální zneužívání mezi sourozenci se leckdy ve sdělovacích prostředcích hovoří jako o incestu. Ovšem tak se označuje jen soulož mezi příbuznými v pokolení přímém, což náš zákoník trestá odnětím svobody až na tři roky, přičemž na Slovensku incest před pár lety v případě romské komunity představoval historický předsudek. Ve skutečnosti o sexuální zneužívání mezi sourozenci jde tehdy, když jeden sourozenec je jakýmkoli způsobem, kdy nemusí jít přímo o násilí, donucen či přemluven druhým sourozencem, obvykle starším nebo silnějším, aby se s ním podílel na sexuální aktivitě. Nejčastější formou sourozeneckého zneužívání je sexuální vztah mezi sourozenci opačného pohlaví, typicky starším bratrem a mladší sestrou, ale může se objevit i mezi sourozenci stejného pohlaví, tedy i u chlapců. Například když starší bratr se od sourozence relativně nízkého věku nechá uspokojovat orálně za slíbenou výhodu či odměnu, třeba za sladkosti. Což u takto zneužívaných chlapců může následně vyústit v dobrovolnou homosexuální prostituci, kdy podobnou „službu“, kterou nepovažují za nic zvráceného či neobvyklého, pak poskytují i cizím osobám za úplatu.

V souvislosti s nedávnou romskou demonstrací v Krupce, původně vyvolanou údajným zneužitím romských dětí cizinci, jsem si ve svém článku dovolil upozornit na prostituci romských chlapců na severu Čech, jak se o tom v závěru loňského roku na vlastní oči v Předlicích přesvědčili reportéři z iDnesu. Můj článek převzal Neviditelný pes, kde se pod ním v diskusi do mne obul jeden ze starších bloggerů s tím, že „takové kecy o dětské prostituci jsme tady měli někdy kolem roku 2000, když zde německé lidskoprávní organizace včetně německé televize vykládaly, že ČR nesmí vstoupit do EU, dokud zde bude dětská prostituce, což bylo celé zmanipulované a vymyšlené.“ A když pak měl Bundestag nařídít vyšetřování, údajně se ukázalo, jaká je to vymyšlená lumpárna, ve které byli namočení nejmenovaní svědci. Na ty však měla uhodit česká i německá policie, aby se pak potvrdilo, že lhali a za ty lži dostali od „aktivistů“ peníze.

Jenže Česká republika vstoupila do Evropské unie 1. května 2004 přesto, že šokující zpráva o dětské prostituci na česko-německé hranici, se kterou veřejnost seznámil projekt KARO, svého času byla v televizním zpravodajství německých stanic na prvních místech, neboť zneužívání dětí se u nás dopouštěli především Němci a německá pobočka UNICEF tak české pohraničí označila za ráj pedofilů. Zde ale o žádné výpovědi „podplacených svědků“ nešlo. To nakonec našim novinářům Cathrin Schauerová potvrdila: „Vše můžeme dokázat, v dokumentaci máme zvukové nahrávky dětí, které hovoří o násilí od pasáků i sexuálních turistů. Viděli jsme jejich podlitiny i hrůzné řezné rány na genitáliích.“ Celou záležitost mluví Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu tehdy komentoval těmito slovy: „Dětská prostituce u nás existuje, ale jde pouze o ojedinělé kauzy. Žádný organizovaný trh s dětmi, jak tvrdí německá zpráva, tady nefunguje. Velmi úzce spolupracujeme s německou policií a ta nás na to, že by šlo o masový jev, nikdy neupozornila.“

Česká společnost na ochranu dětí pak v roce 2006 vydala publikaci Komerční sexuální zneužívání dětí, kde autorka Eva Vaníčková všem, co tvrdili, že u nás dětská prostituce neexistuje, nalila, jak se u nás říká,

čistého vína. Značný rozruch způsobila především rozhovory, které poskytla novinářům, když prohlásila, že všechny dětské oběti komerčního sexuálního zneužívání nejde spočítat a na vlastní odhad si netroufá. Své přesvědčení o vzrůstajícím počtu těchto dětí zakládala na vlastní zkušenosti odbornice v oblasti sociální pediatrie a preventivního lékařství a na poznacích kolegů psychologů a pedagogů. A jak k tomu tehdy podotkla, před několika lety si ještě odborníci mysleli, že dětská prostituce v Česku žádná není. Brzy se ale přesvědčili o opaku.

V roce 2012 jsme se také díky MUDr. Evě Vaníčkové a řediteli K-centra v Mostě Lubomíru Šlapkovi již dozvěděli, že chlapi z Mostecka jezdí do větších měst a do zahraničí si vydělat homosexuální prostituci. Kdy „prodávají svá nedospělá tělíčka mužům a pochybným individuím. Přesto je toto téma tabu.“ A ač to zní v souvislosti se současným děním paradoxně, tehdy se také ukázalo, že největší zahraniční lokalitou, kam chlapi z Mostecka dojížděli, nebylo jen Německo s Rakouskem, ale i Ukrajina.

Fenomén dětské prostituce je u nás dlouhodobě spojován zejména s oblastmi v pohraničí, které jsou snadno dostupné pro cizince. To je i případ Aše, kde dodnes působí KARO e. V. pobočka Česká republika, která si spolu s Agenturou pro sociální začleňování v případě zdejší prostituce stanovila za úkol bojovat proti sexuálnímu vykořisťování dětí. „Problém se netýká jen dospělých žen, ale také mladistvých nebo dokonce žen s mentálním hendikepem,“ říká Pavla Radová z Agentury. Její slova potvrzuje i každodenní zkušenost sociálních pracovníků, kdy oběti sexuálního vykořisťování, kterým pomáhají, jsou často dívky, které zneužívá přímo jejich nejbližší rodina od dětství. „Nikdo si prostituci nevybere dobrovolně, vždy je to poslední možná varianta. Buď ženy nevidí jinou možnost, jak se uživit, nebo jsou od mládí zvyklé, že jiné místo na světě prostě nemají,“ dodala k tomu v říjnu 2020 Hana Souhradová.

Pokud jde pak o výše zmiňované Předlice (německy Predlitz) coby části statutárního a krajského města Ústí nad Labem a jeho okolí, ústecká policie měla řešit v loňském roce nejméně dvanáct případů trestných činů, ve kterých při obchodování s lidmi šlo o osoby mladší osmnácti let. „Konkrétní případy, kterými se zabýváme, nemůžeme s ohledem na probíhající šetření a věk zúčastněných konkretizovat, aby nedošlo ke zmaření účelu trestního řízení. Rovněž nebudeme z taktických důvodů specifikovat konkrétní opatření, která jsme přijali,“ reagoval na dotaz novinářů mluvčí ústecké policie Daniel Vítek. Ovšem podle neoficiálních informací z policejních zdrojů část zúčastněných byla mladší patnácti let, tedy děti, zbytek pak okolo tohoto věkového limitu.

Jinak řečeno, i když u nás organizovaný trh s dětmi s největší pravděpodobností neexistuje a Útvar pro odhalování organizovaného zločinu se jím nezabývá, stále platí, že především v německo-českém pohraničí děti z romských rodin poskytují sexuální služby za úplatu, jak o tom mluví sociální pracovníci z Aše a jak se o tom v závěru loňského roku na vlastní oči v Ústeckém kraji přesvědčili reportéři.

Ale dětskou prostituci nelze tabuizovat. O té je třeba hovořit, její příčiny diskutovat. A hledat řešení tohoto ožehavého problému, o kterém představitelé romské komunity zarytě mlčí.

Vydavatel: Všimli jste si, že problémy cikánů a abordžinců jsou si lehce podobné?

Za víno ze samošky dostal sommelier zlatou. Napálil prestižní soutěž

Radomír Dohnal 15. srpna 2023 Idnes

Elegantní, hladké, s mladistvou vůní, vychvalovali porotci prestižní soutěže Gilbert et Gaillard valonské víno, které získalo první místo a mohlo se tak spotřebitelům pochlubit zlatou medailí na lahvích. Netušili přitom, že oceněným nápojem je maskované podřadné víno ze supermarketu. A že ho přihlásil známý sommelier, aby odhalil jejich nekalé praktiky.

Zlatá nebo stříbrná medaile, stylizovaná coby známka kvality produktu, spotřebitele zbavuje nejistoty a navádí ho ke koupi. Ví, že ocenění lahvi udělili na slovo vzati odborníci, a tudíž koupí neprohloupí.

Zvlášť když jde o odborníky s reputací společnosti Gilbert et Gaillard, institutu porotců, kteří v rámci mezinárodní soutěže vyhodnocují každé tři měsíce ta nejlepší vína světového trhu. A právě z nich si pořádně vystřelil Eric Boschman.

Boschman ještě donedávna patřil k nejlepším evropským sommelierům. V rámci Belgie platí za špičku stále, i když se dnes soustředí spíš na vzdělávání a ochranu spotřebitelů.

Medaile a vinařská dobrozdání zprvu chápal jako užitečné vodítko pro běžné konzumenty, ale postupem času se vůči nim stal skeptickým. Jejich množství podle něj situaci s výběrem dobrého vína spíš komplikuje, z profesního hlediska ho dráždí i sporná úroveň různých ocenění. Právě proto, že mnoho z rozdaných medailí je dnes jen známkou přeplaceného marketingu. Což se také rozhodl názorně doložit.

Ve spolupráci se štábem belgického televizního pořadu On n'est pas des pigeons nalíčili past. Do prestižní mezinárodní soutěže vín poslali naprosto béčkový vzorek. A dosáhli s ním nečekaně dobrého výsledku. S hodnocením 88 bodů ze 100 možných získali zlatou medaili.

Výběr z bobulí a horního regálu

Na výběru si dali skutečně záležet, vybrali prý to nejhorší konzumní víno, na které narazili v regálech obchodního řetězce Delhaize. Cenový strop pro výběr lahve si původně určili ve výši tří eur, jejich šampion stál nakonec jen dvě a půl eura. Za víc prý skutečně nestál.

Takové víno by v tuctovém obalu ze samoobsluhy na mezinárodní soutěži pochopitelně nezazářilo. Chtělo přidat na designu. Proto tekutý obsah přetáhli do nové lahve s mnohem působivější etiketou, smyšlenou – nemaskovali se žádnou existující značkou.

Produkt pojmenovali vznešeně Le Château Colombier a přiřkli mu i náležitou legendu. Podle etikety se mělo jednat o víno vyrobené z ušlechtilých odrůd révy vinné, výběru z hroznů sesbíraných na vinicích ve valonském Côtes de Sambre a Meuse. Zvenčí a svým příběhem tedy lahev s vínem vypadala nanejvýš důstojně.

Kam s ní zamířili? „Na výběr bylo několik desítek vinařských soutěží, ale rozhodli jsme se, že se nebudeme držet při zemi,“ vypověděl Boschman.

Jejich volba padla na mezinárodní soutěž pořádanou institutem Gilbert et Gaillard. Organizací, která každé tři měsíce vytváří žebříček těch nejlepších vín. A rozdává medaile jako na běžícím pásu. Podle sommeliera Boschmana prakticky ztělesňovala to, co považoval za příklad nečisté hry se spotřebiteli.

Elegantní a hladké

Přihláška do soutěže přišla na padesát eur, dalších dvacet pak padlo na chemickou analýzu vzorků. Tyto náklady přenášejí pořadatelé opravdu na vinaře, což je prý už samo o sobě náznakem možné neférovosti. To, že si producenti vína sami musejí nechat laboratorně otestovat, totiž může vést k tomu, že výsledky pak upraví a učiní lichotivějšími.

Boschman a jeho tým však nepodváděli, do laboratoře zaslali svůj objev ze samoobsluhy. „Nebáli jsme se, že by na to v Gilbert et Gaillard někdo přišel, protože výsledky chemických rozborů tam stejně nikdo nečte,“ prohlásil belgický sommelier. Nepletl se.

Jejich vzorek Le Château Colombier se bez problémů klasifikoval. A byť měl jeho kvalitu posuzovat tým odborníků při ochutnávkách, nikdo na něm chybu neshledal. Víno získalo zlatou medaili a na degustačním webu Gilbert et Gaillard o něm dokonce pochvalně referovali.

Šlo prý o víno elegantní, hladké, nabízející ostré a bohaté patro s čistou mladistvou vůní, slibující příjemnou komplexnost. S dovětkem „velmi zajímavé“

ho vřele doporučují všem zákazníkům. Pomyslnou třešničkou na dortu pak bylo, že organizátoři oznámili vítězům, že si teď mohou zakoupit za šedesát eur tisícovku zlatých samolepek s medaillemi Gilbert et Gaillard, jimiž mohou doplnit etikety Le Château Colombier.

Pochopitelně že by s nimi mohli vylepšit i jakoukoliv jinou láhev a stěží by jim v tom někdo zabránil. Medaile, které se v rádoby prestižní soutěži dobralo běžné a nedobré konzumní víno, skutečně nebyla zárukou vůbec ničeho.

„Samozřejmě existují soutěže, kde si kvalitu umí pohlídat, odvádí dobrou práci a jejich medaile mají výpovědní hodnotu,“ uzavírá Boschman. „Ale Gilbert et Gaillard, která ocenila zlatou medailí tříeurový výběr z horního regálu, k nim nejspíš patřit nebude. Rozdávání medailí mají jen jako byznys, ne jako skutečnou soutěž.“

Raději válku s Ruskem než Trump v Bílém domě

Moderátor Tucker Carlson varuje, že Bidenova administrativa raději rozpoutá válku s Ruskem, než aby pustila Donalda Trumpa zpět do Bílého domu.

3. září 2023 - 02:20 Ruský moderátor Vladimir Solovjov upozornil, že Carlson si svými kontroverzními zprávami „podepsal rozsudek smrti“.

Demokraté v USA se snaží všemožně zabránit Donaldu Trumpovi ve znovuzvolení, řekl Carlson v rozhovoru s komikem Adamem Carollou. Zatím však všechna obvinění a pomlouvačné kampaně proti Trumpovi podle Carlsona selhaly.

„Co budou dělat? Rozpoutají válku s Ruskem. V příštích několika letech dojde k horké válce mezi Spojenými státy a Ruskem.“

Tucker Carlson v rozhovoru s Adamem Carollou varoval před nebezpečím možného útoku na Donalda Trumpa, jak uvádí Freie Welt.

Tucker Carlson k Trumpovi: Proč by se tě nepokusili zabít?

Tucker Carlson Adamu Carollovi:

„Nemyslím si, že jejich lži se udrží. Lži mají krátké nohy. Lži jsou vždy objeveny, ať už za jeho života nebo posmrtně. Ale lži se vždy objeví, je to jejich přirozenost. A tyto lži jsou dnes tak velké, tak zřejmé a tak hloupé, že většině voličů bude před volbami zcela jasné, že Bidenova administrativa vůbec netuší, co dělá, že Joe Biden neřídí vládu a že vůbec to nejde.“

Myslím, že pak budeme mít skutečnou ekonomickou krizi. Zažijeme masivní recesi. To samozřejmě zvyšuje tlak. Pokud je vaším cílem zůstat u moci a pokud jste kriminalizovali politiku do té míry, že musíte předpokládat, že vaši oponenti udělají totéž s vámi – pokud začnete stíhat své politické oponenty, pak víte, že musí udělat cokoliv je třeba zůstat u moci, nebo budou další. Nemohou tedy prohrát. Musíte udělat cokoliv, abyste vyhráli.

Co tedy dělají? Nemůžou znovu opakovat Corona virus. Ví, že pravice se bojí zablokování a návratu požadavků na roušky. Ale to už není možné. Nemohou to udělat, protože už byli odhaleni. To už nejde.

Co tedy budou dělat? Povedou válku proti Rusku. Mezi Spojenými státy a Ruskem dojde během několika příštích let k horké válce. Opravdu? Ano, samozřejmě. Stejně to chtějí. Nemyslím si, že to vyhraje, ale to je jiná otázka.

Politicky musí vyvolat válečný stav, aby převzali úplnou moc. Všechno tomu nasvědčuje. Takže pokud máte obavy z toho, že se americký politický boj stane ještě nemilosrdnějším, než už je, měli byste se ještě více obávat toho, co se stane, až válka vypukne.

Jsme samozřejmě již ve válce s Ruskem. Financujeme jejich odpůrce. Takže jsme zapojeni do války proti Rusku. Ale mám na mysli otevřený boj s Ruskem, ve kterém otevřeně říkáme, že jsme s Ruskem ve válce. Myslím, že k tomu může snadno dojít.“

DIRECTORY pro předplatitele, min.6linek, \$60 ročně

Jídlo a Restaurace

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzerují.

Sydney

Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe
Bohemian Restaurant v Narallen (Stř.-Ned)
Pan Malina má Grill v Birkenhead hotelu

Melbourne

Sokol, 497 Queensberry St, (1x měsíčně)

Brisbane

Ceskoslovensky klub (jen v pátek, občas i v neděli)

Školy

Czech and Slovak School of Sydney

Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo
P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031

http://www.czechandslovaksschoolofsydney.org.au

Principál: **Kateřina Larbaestier**, : 0417 683 400

Česká škola v Perthu

Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands,
(08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne puvodní

v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham

Principál: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ;
0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová

V Sokole vedení: **Zuzana Vasitch** Tel. 03 90172216

Slovenská dětská beseda/Slovak Little
School of Melbourne, 2-12 Derby Street,
Kew Vic 3101 - info

slovaklittleschool@gmail.com

Marta Kapustová/0437699690 or Nora

Kovarcikova/ 03 98504517.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.

Beseda- Czechoslovak - Australian
Association in Canberra and Region,
Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan
NSW 2620

vydává dvouměsíčník věstník **Beseda**.

Ceskoslovenský klub v Queenslandu,
25 Upfield Street Burbank Qld 4156

Tel / Fax: (07) 3343 3489

ccq@csklubqld.org.au

President Mr.Frank Carroll; Jednatel Mrs. Stana

Bilková

Naše stránka: csklubqld.org.au

Měsíčník "Krajanský List" Redakce Staňa Bilková

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church Street, Fortitude Valley QLD

P.O.Box 142, ph.07 3399 4613

Fax.07 3290 4379 vydává "Na Slovičko."

Československý klub v SA,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel

tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život**.

Czechoslovakian Country Club,

320 Devonshire Road, Kempas Creek, 2171,

tel. 02 9606 8703

Czech and Slovak Association in Tasmania,

144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008

ph. 6228 0707

Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

e-mail: czechslovakwa@hotmail.com

casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.

Sokol Sydney, www.sokolsydney.com

16 Grattan Crescent, French Forest, 2086

tel.: 02 85931173

Sokol Melbourne,

497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051

tel.: není, email: sokol@aapp.net.au

pres.: pres.: Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

vydává měsíčník Kvart = Michal Krejčí

michalsokolnik@gmail.com

Český a Slovenský klub na N. Zélandě,

P.O.Box 27 332., Wellington

tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,

měsíčník **Střípky Čriepty**

Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159

Lockes Way, Belgrave South 3160,

Czech Pensioners Association Inc.

ukončila činnost k 1.dubnu 2004

Zdruzenie austrálskych Slovákov v Sydney.

30 Vaugham, P.O.Box 142,

Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153

vydává dvouměsíčník „**Slovenský štít**“

Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný

súbor + Slovenský klub v Južnej Austrálii

5 Walter Street, Thebarton, 5031

ph.: 08 8352 8072

Slovenský klub „Ludovít Štur“.

105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020

ph.:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)

Zdruzenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii

PO Box 263 Kew Vic 3101.

vydává štvrťročne **Slovenské zvesti**.

Zdruzenie Slovenskov v Queenslande

463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505

tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au

Slovenské zdruzenie v Západnej Austrálii

17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA

tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858

e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Konzulární ombudsman

Ministerstvo zahraničních věcí ČR

Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1, ČR

tel:+420 22418-2554, fax: +420 224182085

e-mail: konzularni.ombudsman@mzv.cz,

www.mzv.cz/cestujeme

Generální Konsulát České republiky v Sydney,

p.JUDr. Zuzana Slovákova, Ph.D., gen. konsulka,

169 Military Road, Dover Heights ,

P.O.BOX 132, Vaucluse 2030

t.: **02 9581 0111** email: sydney@embassy.mzv.cz

telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové

případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu

0411 895 954

Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30

Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30

Poplatky: https://www.mzv.cz/sydney/cz/konzularni_inf

ormace/konzularni_poplatky/index.html

Honorární konzulát ČR v Adelaide

1a Campbell Rd, Parkside, SA 5063,

Tel.: 0417 892 624, hon.konsul: Vera Marie Holt

Honorární konzulát ČR v Brisbane

2/52 Lysaght St., Coolum, QLD 4573 Coolum,

Tel.: 0418 775 963 h.k.: Francis Edward Carroll

Honorární konzulát ČR v Hobart

46 Horizon Drive, Sorrell TAS 7172, Hobart,

Tel.: 0362 693 859 hon.konsul: Milena Mills

Honorární konzulát Melbourne

511 Queensberry St., North Melbourne,

Telefon 0418 388 689 hon.konsul Lenka ALLEN

České velvyslanectví v Canberě

8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606

ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006

Pohotovostní číslo. **0418 262 289**

Generální konzulát Slovenské Rep.

generální konzul SR, pán Martin Kabáč

Suite 15.02, Level 15, 179 Elizabeth Street

Sydney NSW 2000

Mimo úředních hodin v **naléhavých případech**

funguje **stála služba ???**

Email: cg.sydney@mzv.sk

<http://www.mzv.sk/gksydney>

Honor. konzulát Slovenskej republiky v Melbourne

honorárna konzulka p. Eugénia Mocnay

4 Nathan Street, Ferntree Gully, V 3156,

mobil: 0421 088 796;

Honor. konzulát Slovenskej republiky Perthu

Honorárny konzul: Pavol Faix

Level 2, 11 Mounts Bay Road, Perth 6000, WA

Poštová adresa: PO Box 265, Maylands WA 6931

Mobil: 0411 552 517 Tel.: 1300 426 311

Česká obchodní komora v J. Austrálii.

Czech Chamber of Commerce Australia Inc.

Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce

Michal Kozar, President adresa: PO Box 179

Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia

Tel.: (+61) 0421 812 547

MAZUR - CARGO SERVICES P/L

www.mazurcargo.com.au

vaše zavazadla lodí do Evropy .

Cena: AU\$ 5.80 za kilo, od 10 do 31kg

MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville:

(03)97023142 , Geelong: (03) 5277 0458

SYDNEY: (02) 9773 3969

ADELAIDE: (08) 8370 4759 (08) 8258 13331

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:

Apostille Australia Certificate Service

Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street

Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881

Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office

Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000

Cena se pohybuje kolem 60\$

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$95 přímo do banky ANZ, na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Dekujeme za Pomoc Novinám:

Petr a Marie Baum - \$5.00

Zdenka Vondrová - \$5.00

Krátký přehled nejnovějších činů imigrantů, o kterých jsme ještě neinformovali:

15. listopadu ve Francii prasklo, že 16letý Severoafríčan, který samostatně imigroval do Evropy, znásilnil od 28. října do 5.listopadu nejméně dvě mladé Francouzsky. Uprchlík používal tento modus operandi: Jezdil po městě na skútru a vyhlížel si mladé osamocené ženy, které se vracely z práce. Jakmile si takovou ženu vyhlédl, začal ji pronásledovat na skútru, a když ji zezadu dostihl, tak jí praštil, a nožem ji donutil, aby ho následovala na nějaké blízké příhodné opuštěné místo. Tam ji potom svlečenou bil a znásilňoval, a když se tím uspokojil, tak jí okradl o mobil, cennosti a peněženku, a vyrazil na skútru pátrat po další ženě.

2. října si 40-ti letý nelegální imigrant z Konga vyhlídl 24-letou Francouzsku, která šla do práce. Dostihnul jí, začal jí bít a svlékat. Aby nemohla křičet, nacpal jí do úst celý kornout popcornu, který ukradl těsně před činem v nedalekém kině. Konžan měl ale smůlu, při činu si ho nahrál na mobil náhodný chodec, a ten také zalarmoval pařížskou policii. Po zatčení, Konžan, který je policii notoricky známý jako zloděj a sociální příživník, prohlásil, že chtěl mít sex s krásnou bílou ženou, a že prostitutky mu nechtěly dát zadarmo.

20. listopadu 30 ranami nožem zavraždil afgánský imigrant, odsouzený v minulosti za četné sexuální útoky 73letého muže v jeho pařížské kanceláři. Po vraždě si v bytě zavražděného oholil hlavu, podle policistů, aby nebyl k poznání.

https://youtu.be/4hEsYW_1vxY?si=p5tl sMp1h4m_9tig

9. listopadu ve francouzském městě Ronchin ubodal 23letý afgánský uprchlík 19letou studentku architektury, a po vraždě mobilem oběti oznámil jejímu otci: Zabil jsem tvoji dceru!

A teď odpověď na otázku, proč se v Česku nerodí děti:

Celkové náklady rodičů na výživu jednoho dítěte v Česku od narození do 18 let činí při současných cenách 2 407 000 Kč! Stát z této částky inkasuje daň DPH ve výši 309 946 Kč! Rodina se dvěma dětmi zaplatí 4 814 000 Kč, a stát z toho inkasuje 619 892 Kč.

Fialovi pohasl lesk v oku

Ondrej Aston Neff

Na oficiální fotce vidíme Petra Fialu a Ursulu von der Leyen div ne jakoby na předsvatební podobence. Šéfka EK je v Praze na konferenci Green Deal Summit v době, kdy je jasné, že zelený levičácký sen o přestavbě světa naráží na tvrdou realitu. Norma Euro 7, která se měla stát oprátkou k oběšením evropského automobilového průmyslu, byla v prvním kole schvalování osekána a jako torzo bude předložena lunatikům z Evropského parlamentu. Ti budou jistě trvat na původní, pokud možno ještě drsnější verzi (naš poslanec Luděk Niedermayer se na to už těší, soudě z jeho vystoupení v Českém rozhlase).

Couvají Švédové, pochyby se dokonce ozývají z Německa, této líhně zvrhlých ideologií (odtud vzešel jak komunismus, tak nacismus a ekologismus je tu zahnížděn hlouběji než kde jinde). Von der Leyen ovšem musí držet původní lajnu vstřícné ambiciózním zitrkům a dovozuje, jak krásně se snoubí boj za klima s ekonomickou prosperitou: přestože emise klesly, výron EU jako celku o tři procenta stoupl. Přesto si Petr Fiala troufl vyjádřit určité pochyby a obavy, jak stran zeleného údělu, tak kolem uprchlíků – jistě s ohledem na domácí publikum, kde se ozvaly silné hlasy nevole s novou unijní úmluvou, která v zamaskované podobě vrátila do hry rozdělovací kvóty (podobný trik byl s „evropskou ústavou“ - přejmenovali ji na Lisabonskou smlouvu a vyhnuli se národním referendům).

Fialův nedostatek nadšení jistě neunikne pozornosti – je to jako píše Jaroslav Žák ve Študácích a kantorech, kde inspektor zaznamenal, že učitelé při výkladu „pohasl lesk v oku“. Něco podobného jistě na premiéroví zaznamenali. Závěry z toho nedělejme žádné, význam nulový, tedy úměrný významu celé konference. Posuny jsou ale znatelné: zásluhu na nich nemají upachtěné snahy politických panáčků, ale neúprosný tlak reality.

Výroční zpráva Vojenského zpravodajství za rok 2022 k nahlídnutí zde:

<https://www.vzcr.cz/uploads/41-Vyrocni-zprava-2022.pdf>

Všechno je jinak, jen si to poslechněte na:

Fake Aboriginal History & Culture Revealed

https://youtu.be/4hEsYW_1vxY?si=p5tl sMp1h4m_9tig

Aboriginal history invented in last 50 years.

<https:// Cairnsnews.org/2023/10/06/aboriginal-culture-today-is-an-invention-of-the-last-50-years/>

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 10,30 hod. a české mše svatých budou **Až se vrátí pan o. Peter Krigovsky z dlouhé dovolené.**

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala přístupná pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevřen: Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovakian Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeescscc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703** **Otevřeno:** jen o víkend, většinou v neděli od 12-16 hod. Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Restaurace otevřena

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153 Potřebné informácie nájde na slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.cslubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: **0497 344 377**

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.) c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051 Tel.: nemají President Michal Krejčí Tel.: 0413 2253 4180

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Vaří opět manželé Rejdovic cena \$25.- jako dříve. jako dříve. Rezervace zapotřebí.,

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au. otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109 www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádío . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm

Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 9.října Léta Páně 2023

O nepřístojnostech

Ondřej Aston Neff

Středa, obyčejný všední den. Ze zvyku pročítám zpravodajství od rána, začnu u snídaně a skončím večer, kdy připravuji Neviditelného psa.

Rohlík nebyl ještě v půlce, když jsem zaznamenal, že se musel generálporučík Pavel Kolář vrátit s ostudou kvůli „nevhodnému chování opačného pohlaví“, což podle všeho měla být šéfka americké civilní mise Dibbleová. Že by měl chuť se o ni otírat soudě podle fotky pochybuji, tak asi ji jako první pustil do dveří jídelny.

V poledne čtu, že předseda Nejvyššího soudu Petr Angyalossy dostal frňák, protože měl powerpointovou prezentaci a zmiňoval se tam o blbostech co se dají slyšet v soudních síních a uvedl tam dva vtípky, které znám asi tak padesát let. „Ze semináře o profesní etice soudců. Neuvěřitelný,“ komentuje suchoprd na Twitteru. Uvěřitelný. Dneska. Můžu si říct, no jo, to je ta dnešní atmosféra neoviktoriánského pokrytectví. Celý Západ je tím zamořený, smích bude zapovězen, ve Španělsku budou smět chovat kočku jen na povolení (čtu ve zprávách).

No a navečer ještě jedna nepřístojnost. Ale ne západní provenience, v pravlasti malicherného blbnutí! Primabalerína Anastasija Voločkovová má malér, protože se postavila vedle stíhačky Lavočkin La-5 a dala nožku na křídlo, což pro primabalerínu není problém. Fyzicky ne, morálně ano, je to prý nepřístojnost a pohana hrdinných sovětských letců! Až na to, jak na Twitteru upozornil vojenský odborník a též letec Milan Mikulecký, nejde o Lavočkina La-5, ale o sportovní letoun Jakovlev Jak 50 ze sedmdesátých let. To ale nevádí, průser bude soudružka mít stejně.

Známe to z toho starého vtípu o zajících, co prchali přes hranici do Polska, protože KGB bude střílet jezevce. „Vy ale nejste jezevci!“ divili se Poláci. „To my víme, ale vykládejte to KGB“.

Nepřístojnosti se dějí a dít budou, doba si to žádá, bez ohledu na režimy.

Vytvářet nepřístojnosti a dělat z hovna aféru určitý typ lidí strašně baví.

Cihla v aktovce

Alexandr Mitrofanov

V osmdesátých letech minulého století mi pamětníci v Plzni vyprávěli příběh jistého pána, který se po druhé světové válce přihlásil novým úřadům, že taky byl v odboji a že za to chce výhody, které odbojářům přísluší.

Ptali se ho tedy, v jaké podzemní skupině byl, s kým spolupracoval, jaké akce proti okupantům provedl a kdo že to všechno může dosvědčit. Pán odpověděl, že dosvědčit to nemůže nikdo, protože jeho činnost v odboji byla ryze individuální a vysoce utajená. Na němý dotaz zástupců nové moci vysvětlil, jak to bylo:

„Ano, naoko jsem byl zaměstnán na protektorátním úřadu. Ale jenom naoko! Víte, pánové, chodil jsem každý den z práce a do práce přes hlavní náměstí. A jistě víte, že právě tam sídlily všechny hlavní okupační úřady. A teď pozor! Měl jsem s sebou vždycky aktovku. Do aktovky jsem nelegálně umístil cihlu. A dvakrát denně, pánové, dvakrát denně, jsem si při průchodu hlavním náměstím v duchu představoval, jak tu cihlu vyndávám a rozmlacuju ty jejich okna!“

Když se vrátím k historce ze začátku této úvahy, vládním politikům by možná stačilo nosit v aktovce cihlu a denně v duchu nadávat koaličním partnerům a bojovat proti nešvarům..

ČeskoSlovenský country Klub

Naše milá česká a slovenská komunita v Sydney.

Váš ohlas na znovuotevření dveří ČeskoSlovenského Country Klubu byl jedinečný! Sál klubu, restaurace a dětská herna, se po dlouhých letech znova naplnily Čechy, Slováky, jejich dětmi a přáteli. Sállem zněla naše hudba, oba rodné jazyky a z kuchyně voněla naše tradiční jídla. Atmosféra byla zkrátka úžasná!

Za stranu klubového výboru: Děkujeme za vaši trpělivost a vaši pomoc vytvořit jedinečný víkend "Otevření Klubu". Naši úžasní dobrovolníci udělali za poslední 3 měsíce absolutní maximum, aby se ČeskoSlovenský Country Klub v Sydney mohl co nejdříve znovu otevřít.

Vedení klubu by chtělo poděkovat také všem, kteří se o víkend stali novými členy. Vítejte do naší klubové rodiny! Jen díky náboru nových členů a dobrovolníků bude možné pokračovat v budování tohoto krásného kulturního zařízení.

Budoucnost a vývoj klubu je v rukou Vás všech.

Otevřeno prozatím Neděle 12pm-4pm

Těšíme se na vaši návštěvu.

Vydavatel:

Je zajímavé kolik českých mladých přistěhovalců stále vidí budoucnost v socialismu a bojuje za svobodnou Palestinu.

Je zajímavé, jak se snaží mne někteří vyhodit z Facebooku jen proto, že jsem nedávno převzal vtíp, že za komunistů byl průmysl tak chudý, že do párků dávali jen maso,.....

Kolik asi dnešní Australská dělnická vláda pošle dolarů do Palestiny?

HRANICE DOBRÉHO VKUSU: Filmová cena za pomlouvání Evropy

Tomáš Guttman

Ve filmu Zelená hranice se Agnieszka Holland zavděčila snobům a dobroserům, ale urazila slušné Evropany

Snímek polské režisérky líčí dramatické osudy uprchlíků na polsko-běloruské hranici, kteří se snaží dostat za lepším životem do Evropské unie. O každém bankovním lupiči se dá natočit dramatický příběh člověka, který zlepšuje svou životní úroveň. A také již mnoho takových filmů vzniklo, ale šlo o zábavu a nikdo na nich nehledal nějaké programové prohlášení. Avšak vyjádřit podporu ilegálům, kterými je Evropa již zcela zahlcena, anebo které dokonce poslal běloruský komunista Lukašenko, to je podivná proklamace.

Navíc jde u Hollandové jasně o protipolské gesto v době, kdy Poláci nezištně přijali dva miliony Ukrajinských uprchlíků a poskytli Ukrajině masovou vojenskou pomoc proti ruské invazi. Polsku jde o uhájení svobody před agresivním Ruskem, a Ukrajině jde dokonce o samotnou existenci. V obranném boji zahynuly na Ukrajině desetitisíce lidí, včetně mnoha civilistů, ale Hollandová se zajímá o osudy dobrodruhů, kteří opustili svoje rodiny a hledají bezpracný život v Evropě.

Migranti jsou v podání režisérky sympatičtí lidé s citem pro rodinu; mezi hlavní hrdiny patří syrský táta s mámou a tři děti. Skuteční migranti jsou bezohlední výrostci, kteří ukradli peníze svým rodinám a pak na cestě do Evropy falšují svou minulost a věk, aby se povalovali na sociální podpoře nebo zapojili do činnosti kriminálních band. Skutečné migranty vidíme na italských a řeckých ostrovech, kde po vybydlení svých vlastních zemí ničí domácím lidem život, nebo na marocké hranici, kde s oplzlými gesty vbíhají do evropské zóny a vysmívají se bezmocným strážcům. Není divu, že film uráží normální diváky.

U režisérky však nejde o nenávisť k vlastní zemi, jak se vyjádřil polský prezident, ale o lhostejnost a pohrdání, a to nejen k vlastní zemi, ale k celé Evropě. Co ji zajímá je hledání uznání a sbírání cen, a u člověka bez nadání to nelze jinak než vyvoláváním skandálů a plutím v progresivistickém proudu. Za inkluzivní zájem o muslimské migranty sotva mohla na Benátském festivalu nedostát alespoň nějakou cenu; kromě ceny poroty sklídila i cenu za podporu udržitelnosti a proti změnám klimatu, a mnohé další (zde). Takže cíle dosáhla, a nebylo to těžké: stačilo strávit ono inkluzivisticko-progresivistické téma a vyzvrátit ho před vstřícnou porotou na festivalu, kde nikdo jiný na něco takového žaludek neměl.

Hollandové v mládí imponovaly filmy polských a českých tvůrců. Rozhodla se, že chce být taky filmařkou, a její prominentní komunistický táta jí na počátku cesty pomohl. Měla štěstí, že mohla asistovat slavnému Andrzejovi Wajdovi. Sice byl jejím vzorem, ale talentem na něho a na další slavné krajany nestačila, a proto spíš kráčela ve stopách amerického Stevena Spielberga. Ten točil dětské fantastické příběhy (Čelisti) a když na nich získal slávu a peníze, zatoužil stát se „seriózním“ tvůrcem a začal točit o holokaustu a válce. Podle svědectví spolupracovníků si Spielberg pouštěl všechny slavné filmy na dané téma a pak z nich vybral motivy co se mu líbily.

Spielberg však na rozdíl od Hollandové volil jasná témata s jasnými hrdiny, s kterými mu navíc pomáhal ohromný štáb hollywoodských profesionálů. Hollandová také napodobuje, ale její filmy Spielbergovy profesionalitu nedosáhly. Volba aktuálních a politických témat a dokumentaristický přístup jí usnadňují zakrýt nedostatek uměleckých vloh. Volbou exotických motivů se snaží rozptýlit diváka. Ve filmu Europe Europe (1990, název napodobuje Felliniho Roma Roma) například vymyslela Žida, který vstupuje do Hitlerjugend. Ve filmu o Židech za války schovaných v kanále (Darkness 2012) bez ostychu okopírovala téma z filmu Andrzej Wajdy (Kanály 1957). A dnes, kdy celá

západní a jižní Evropa je ochromena kriminálními migranty, vymyslela fantasmagorii o trpících migrantech.

Lásku k migrantům samozřejmě média všeobecně chválila, ale diletantkost provedení neunikla ani levicovým recenzentům. Z pochval prosvítají výhrady k odborné stránce filmu (složitost, nesmyslná fragmentace, nadbytečné záběry, nejasnost až zmatenost). Skoro nikdo si neodpustil dodatek ve stylu: „Ukousla si víc, než uměla strávit“ nebo „Své spravedlivé rozhořčení neuměla do filmu vložit“, atpod. Hollywoodský web Hollandovou chválí slovy: „Navzdory zastaralým technikám slouží film dobře svému humanistickému cíli“ (zde). Noviny Times ale film označily za komerčák o lidském utrpení („misery porn“, zde). Sověti i nacisti využívali i vynikající umělce pro svou propagandu, ale většinou šlo o břídlíky – a spíš k nim se řadí protizápadní propagandistka Hollandová.

I černobílost filmu odkoukala od svých vzorů, a roztráštěnost, na níž si většina recenzentů stěžuje, je mozaikou schémat a klišé. Trpící migrantské děti jsou ukázány před zlatými hvězdami – symbolem Evropské unie. Zlý pohraničnick musí kouřit a pak zahodit cigáro, než zakřičí na bezbranné dítě a rozpláče jej. Žiznivý utečenec olizuje kapky vody z jehličí krásných stromů. Dítě umírá v bahně. Zrovna když zlí polští (znamená evropští) vojáci vyženou roztomilé syrské děti z vozidla, prolétá nad hlavami helikoptéra, kterou si utečenci se strachem prohlížejí, jako by měla začít střílet, a náhodou se také ozve v dálce střelba a samozřejmě se také ozývá štěkání psů. Utečenci v panice běží s dětmi na rukou za dramatické hudby. V evropském lese ovšem není hudba a střílí tam pouze myslivci na divokou zvěř.

Informovaný divák ví, že násilí se na běloruské hranici dopouštěli ve skutečnosti pouze muslimští muži, když se v roce 2021 snažili ilegálně proniknout a ničili vše co bylo v cestě. Ve zprávách často vidíme davy mladých mužů proudit do Evropy všemi skulinami, bez žen a bez dětí, pouze se svými mobily, svazky bankovek a svou nenávisť. Ilegální migranti pronikají i do Severní Ameriky a celá západní civilizace je jimi ohrožena. Kdo tyto migranty propaguje, nemusí nenávidět naši civilizaci, ale musí strašně hodně toužit po ocenění a mezinárodních diplomech.

Záměrem Hollandové je evokovat situaci za nacistů, ale jako vše to dělá nelogicky. Jako za války nacisti kontrolovali árijský původ, tak dnes zlí vojáci zadržují migranty a zjišťují, zda jde o Poláky. Kupodivu neosloví tmavé migranty, ale pro efekt „náhodou“ oslovují polskou průvodkyni z neziskovky co migrantům pomáhá a ta, aby ukázala, že mluví polsky začne recitovat otčenáš. Sedlák sice dá vodu migrantce, ale telefonem ji hned nahlásí zlým úřadům. Vojáci jsou ukázáni jako přehnaně vulgární, a jejich nenávisť k migrantům je ukázána zcela nerealisticky jakoby z komunistické učebnice. Pohraničníci mluví o smradlavých čmoudech. Mrtvou migrantku si přehazují běloruští a polští vojáci přes hranici, až zůstane viset na žiletkovém ostnatém drátě.

Když jsem shlédl film Hořící keř o Palachovi (2013), byl jsem šokován. Pro ty, kteří to zmeškali: šlo o naprostou frašku plnou nepřesností a hloupostí; jako by to natočil mimozemšťan. Tenkrát jsem si to vysvětloval pouhou drzostí člověka, který nezná české realie, ale dnes je mi jasné, že u ní jde o určitou hloupost a dokonce patologii. Šikovně si ale zvolila českou niku (místo kde se jí daří); vzbudila zde dojem světové tvůrkyne a zalichotila zájmem o české téma. Mnozí si nevšimli její podivnosti (od umělců a herců nelze ovšem kritičnost čekat) a poskytli jí vytoužený obdiv. Do očí bijících nesrovnalostí a nesmyslů ve filmu si kupodivu novináři ani umělci nevšimli (ostatní občané se příliš vyjadřovat nemohou). Mně utkvěl v hlavě pouze výjev, v němž si student chtějící se upálit nejdřív cvakne z flašky, na níž je lebka se zkříženými hnáty a nápisem „jed“. Překvapilo mě, že Hollandová nezbudila urážlivým filmem o českém hrdinovi Janu Palachovi odsouzení.

Řadoví občané jsou dnes v západním světě popotahováni kvůli nesouhlasným názorům na klimatické nebo transgenderové hnutí, ale umělci jsou beztrestní. Například bavička „Madonna“ může kdykoli vystrčit veřejně jakoukoli část svého těla, urážet symboly křesťanství, a kupodivu i beztrestně falešně zpívat. Morbidní divadelní hra „Naše násilí a vaše násilí“ byla beztrestně provozována dokonce i v Česku. Příklady z dalších demokratických států je bezpočet. U vulgárních lhářů, když jsou baviči, jde o nepotrestatelnou básnickou licenci, u obyčejných lidí jde o dezinformaci.

Český filmový fond a Česká televize věnovaly miliony korun na tento pomlouvačný výtvar z peněz českých občanů. Čím se Hollandová nechlubí, a kritici to asi ani nevědí, je fakt, že přispěla i turecká vládní televize (zde), a Turkové považují tento česko- polsko- francouzsko- belgicko- turecký film také za svůj film (zde). Hollandová měla smůlu, jelikož sehnala peníze a film dotočila až po neblahé ruské invazi na Ukrajinu, během které Poláci přijali s otevřenou náručí 2 000 000 migrantů. V každém případě tato česko-turecká koprodukce plivla všem slušným lidem do obličeje. Ctižádostivá diletantka překročila všechny hranice slušnosti, ale i morálky a určitě i zákona, ale žalovat ji nelze, neboť lži filmařů jim levicoví soudci všude na světě odpustí jako básnickou licenci.

Priznávám, že jsem viděl z filmu jen ukázky a pouze jej slyšel vyprávět z úst lidí co ho shlédli; též jsem četl desítky recenzí. Celý ho vidět nechci a obracím se tímto na každého, kdo stojí v dnešním konfliktu na straně Západu proti Východu, aby film bojkotoval a o totéž poprosil všechny své přátele.

<https://www.hegaion.cz/>

Pravdivý příběh o ceduli a dvou Hradcích

Jiří Peňás

Na Černém Mostě, to je takové okrajové pražské autobusové nádraží, kde se asi ze zásady nikdy neuklízí, stál na nástupišti č. 8 hlouček cestujících. Čekali na autobus, který je měl odvézt do Hradce Králové – a pak některé dál, konečnou zastávkou toho spoje byl Jeseník. Já jel do toho Hradce. Tedy řekněme směrem severovýchodním.

Večer jsem si koupil na internetu spořádaně jízdenku, kterou jsem si pro jistotu vytiskl, neboť člověk neví, co se může stát. Tu jsem teď držel v ruce a pro jistotu ji ještě občas pohledem zkontroloval.

Autobus měl odjíždět v 9.45. A opravdu asi v 9.44 přijel k takovému tomu stojanu, na kterém bylo napsáno HRADEC KRÁLOVÉ, což mě uklidňovalo, vůz, tedy autobus. Byl poněkud rachitického typu, taková již dosti omlétá kraksna, ale to mě nepobuřovalo, do Hradce to není zase tak daleko, to se zvládne. Rachotina tedy přijela, dveře se otevřely, dva lidé nastoupili, ale dva lidé cukli, jako by si to rozmysleli. To mě trochu udivilo a podobně jako oni před tím cuknutím jsem pohlédl na ceduli na předním skle, tedy na ceduli, která obvykle označuje směr jízdy. Bylo tam HUMPOLEC – PELHŘIMOV – JINDŘICHŮV HRADEC. Tedy směr úplně opačný, jihovýchodní.

První reakcí na takovou „informaci“ je, že člověk řekne, aha, to tam nejede, poodstoupí a čeká na ten svůj správný autobus. To jsem také udělal. Spolu ještě s několika lidmi jsme poodstoupili a čekali... Do toho přistaveného mezitím někdo váhavě vstoupil, chvíli se zřejmě vybavoval s řidičem a pak postoupil do vozu. Já to sledoval, divil se, ale disciplinovaně čekal, až přijede ten správný. Mezitím řidič zavřel poklop pro zavazadla a vypadalo to, že se chystá odjet: směrem na Jindřichův Hradec, jak jsem předpokládal. Bylo už asi pět minut po tři čtvrtě na deset, ten správný hradecký autobus nikde...

V tom mě popadlo vnuknutí. Vrhel jsem se vpřed: „Prosím vás, kam jedete? Nejedete do Hradce Králové?“ zvolal jsem na řidiče, který už zavíral dveře. – „Jedu,“ pravil s výrazným východním přízvukem.

Já užasl: „Ale vždyť máte ceduli na druhou stranu!“ Vykřikl jsem silněji, než bych chtěl.

„Ja nemam druhu. Mam, tu mi dali,“ řekl řidič obranně a bezelstně.

„Jak dali?! To vám dali špatnou! Durna... Nemůžete jezdit se špatnou cedulí, to mate lidi! Rozumíte? Máte špatnou ceduli!“ vyhrkl jsem a marně se snažil být klidný.

„Rozumim, ale nemale jinou ceduli... pane, chcete jet?“ trval na svém řidič.

„Ale vy nemůžete jet do Hradce Králové, když máte ceduli Jindřichův Hradec, rozumíte! To je druhý horod“ To už se v mém hlase ozývalo zoufalství.

Pane, ja jezdim s tím, co mám... Jinou nemale,“ řekl opět ten ukrajinský šofér a mě ho bylo líto, rozuměl jsem mu, že ho najali v nějaké agentuře a řekli: Budeš jezdit tímhle směrem, dvakrát třikrát to vyzkoušel s GPS a už jezdil a byl rád. Ale zároveň jsem měl chuť mu říct: Ty debile, takhle si jezdí někde mezi Pripjati a Záporožím, tady jsi v Čechách, kde byly kdysi civilizované poměry, a když někde jel autobus nebo vlak, tak na ceduli bylo napsáno, kam jede, a dalo se na to spolehnout, a ne že to bylo naopak, jak v nějaké gogolovské povídce o negramotných mužících v zaplivané gubernii, kterým je jedno, co mají na podělané ceduli napsané, hlavně že mají ceduli a někde to jede...

Ale neřekl jsem to našťestí. Za mnou se tlačili lidi, kterým taky už došlo, že autobus jede jinam, než má napsané na ceduli, a chtěli si tedy nastoupit a nechat se odvézt. Tak jsem ještě jednou řekl, že by ji měl raději sundat, on už neřekl nic.

Dojeli jsem do Hradce Králové s cedulí, že jedeme do Pelhřimova a Jindřichova Hradce, což nám v jízdě nebránilo. V Hradci jsem přece jen neodolal, a když jsem vystupoval, k lidem, kteří se chystali nastoupit a odjet směrem na Jeseník, jsem pronesl: „Nebojte se, on nejede do Jindřichova Hradce, on jen má blbou ceduli, ale nemůže za to...“

Myslím, že tomu nikdo neporozuměl. Tak to tady píšu, kdyby někdo náhodou viděl autobus s cedulí, že to nemusí nic znamenat. Nebo tedy může. A tomu řidiči se v duchu omlouvám, jestli jsem působil rozrušeně. Má to těžké, s jednou cedulí. V nějaké zemi se dvěma Hradci. Echo, 26. 9.

Staré věci

Jan Kovanic

Mám doma spoustu starých věcí. Tím teď nemyslím staré fotky po pratetičce své ženy, avšak předměty denního užívání. Třeba podnos jsme měli, krásný, starobylý, předválečný se secesizujícími držáky. Vzal si ho tchán někdy těsně po prohraném Únoru v roce 1948. Pracoval tehdy jako „kinooperatér“ (promítač) a taky elektrikář v kině Juliš, které bylo tehdy ještě přímo propojeno s kavárnou. Žena Ivana vyprávěla, jaké to bylo nádherné, když se jako maličké dítě dívala na film, který lidem promítal tatínek Ruda, a zaměstnanci z vedlejší cukrárny jí k tomu nosili zmrzlinu. Jednoho zimního dne přišel pan Juliš do (ještě poslední den) svého hotelu a řekl zaměstnancům: „Vezměte si, co chcete.“ To byl moudrý pokyn, protože soudruzi, co pak přišli, skoro celé vnitřní vybavení časem zničili.

Ještě jsme k tomu podnosu měli doma dvě julišácké židle. Ty se časem rozklížily, podnos se rozpadl na dvě části. Tyto staré věci jsme dali obnovit novým řemeslníkům, ale ti je spíše zkurvili. Žádné kolyčky, žádný kliš, žádné finty, žádná truhlářská práce ale pěkně navrtané šrouby! Ty židle, na které si nejde sednout, stojí vedle v zadní předsínce, mám na nich rozloženo denně nošené oblečení. Když mám někde jít, tak je v rychlosti seberu a hbitě se obleču na venkovní reprezentaci. Ten podnos nevím, kde je. Protože ho dlouho nepoužívám. Používal jsem podnos nikoli dřevěný, avšak umělohmotný. Spadl na zem a kus se ho ulomil. A tak jsem ho užíval asi deset let. Nedostal jsem se nikdy do podnosné prodejny, v Makru měli malé a a módně ošklivě černé. Jenže včera

jsem šel po Lukách, a tam je v obchodním centru už pár měsíců otevřený krám s potřebami pro domácnost. A v něm jsem si koupil tác nový, bambusový. Takhle, on je umělohmotný, leč na horní straně polepen bambusovou dýhou. Příjemný je. Byl levný, pod dvě stovky, a čínský, samozřejmě. A tak mám nový podnos a ten starý vyseparuju do odpadu.

Takový je už úděl starých věcí: Když přestanou být užitečné, je třeba se jich zbavit.

Jako boty třeba. Moje ubohá chudá samoživitelná má opravovala své staré boty velice energeticky šetrně. Když už jich byla hromada, která se nedala narvat do skříní, zatopila s nimi pod bojlerem na koupelnovou vodu. (V minulém století se voda v našem dvouletkovém činžáku ohřívala pomocí kamínek na tuhé palivo.) A jak krásně hořely! A jak rychle vodu ohřály! A nezašpinily, jako špinilo uhlí. Ani moc popela z nich nezbylo. Měl jsem při této tepelné likvidaci vždy velice smíšené pocity: Ty boty sloužily dobře, byly téměř součástí máminy osobnosti, a ona pak s nimi takhle!

Dostal jsem před časem od dcerky k narozkám krásné botky samochodky. Když už podlely opotřebením, koupil jsem si nové. Ale ty staré jsem stále nosil do těžkého terénu, do bahnišek a do skalisek, třeba na houby když jsem chtěl. A vždycky jsem si říkal, že je, až se vrátím domů, že je už vyhodím. No ale když jsem se s nimi došel až domů, tak jsem si je nechal - na příště. Až jim jednou pukly podrážky. Takovéhle ve formě na umělou hmotu vyrobené a nějakou kůží oblepené boty nejdu spravit. A tak šly do neseparovaného odpadu. (V našem pokrokovém až pokrokářském 21. století ohříváme vodu v domovní kotelně neekologickým plynem a levným tepelným čerpadlem, poháněným chytrou fotovoltaikou.) Mezitím ošuměly i ty dřívě nové boty, a tak jsem si koupil ještě novější, v době, kdy byly levné. A na Jizerky, kde jsem si letos zase užíval horského volna, jsem si vzal ty ošumělé, tedy dřívě novější boty. (Ty nejnovější jsem nechal doma.) Dcerce Terce, která tam za mnou na pár dní došla (abychom se společně projeli - já na kole, ona na koloběžce), neunikl zoufalý stav oněch zahazovacích bot a dneska mě vyzvala, ať si jdu koupit na veletrh stanů do Letňan nové boty ve slevě. I fotky s cenami mi poslala. Dát 3.489 Kč za stejné, jen mírně jinak barevné boty ve slevě 31 %? No, raději do přírody obuju ty novější, když bude hezky tak nejnovější botky samochodky. Ostatně do města mám na reprezentaci podobné, jen červené.

Nejlepší na chození jsou staré prošlápnuté boty, ve kterých je noha jako v bavlnce. Jenom nesmějí téct. Mimochodem - dneska jsem zase byl na pravidelné pedikúře. Nohy člověk zrovna tak potřebuje mít o/u/s-pravené, právě proto, že jsou staré. Nohy taky, když nemusí, taky nevyhodí!

Mi včera začala téci myčka. Ona už dřívě prskala, čerpadlo se snažilo odčerpat vodu, nahromaděnou ve spodní odpadové vaně, leč marně. Nemá tam totiž vyvedenu žádnou trubku. A tak se snaží, snaží, i když myčku vypnete, stále se snaží, a vypnete ji až vytažením zásuvky ze zástrčky. Musí se oddělat spodní dekl a vysušit dno vany hadrem. (Po ověření vytažení kabelu ze zásuvky!!!) Ale vysušoval jsem, vysušoval, stejně myčka tekla. A voda se tajně prodírala i za kuchyňskou linkou, až se najednou vyvalila zpoza zásuvky s miskami a mísami. Zavolal jsem pana opraváře a ten si do telefonu posteskl, že na takhle staré myčky už nejsou hadice. Jak - stará myčka? Vždyť ji tady máme od rekonstrukce kuchyně někdy před pětadvaceti lety? Možná že před třiceti nebo osmatřiceti, když jsme se nastěhovali... A najednou - stará! To si mám kvůli pitomé haléřové (stovkové) součástce za horentní tisíce kupovat novou myčku? Firma AEG, který náš ŐKOlogický Favorit vyrobila, má na svých stránkách uvedena schemata různých typů náhradních dílů, nakreslených v pozici, jakou drží na myčce (či pračce). Jenže téma „hadice“ jsem nenašel. Našel jsem možnou hadici v nabídce hadic, jenže po zadání příslušného čísla myčky na mne vybaflo: „Bohužel, žádaný díl není k Vašemu typu k dispozici.“ Pan opravář dnes přišel, po mírném boji

zjistil, že problém není v prasklé hadici, ale příliš rychlé vodě v odpadní trubce. Trubku vyčistil (to celé za 468 Kč) a myčka myje. Stará, ale funkční.

Jsem již dřívě slyšel od starého opraváře praček, že on si tu svou starou, kterou má ještě z devadesátek, piplá a stále mu funguje. Jakožto velký praktik skladuje ve stodole staré likvidované pračky, takže má sdostatek náhradních dílů. Protože: „Pračky vyrobené po roce 2000 vám vydrží akorát tak pět, šest let, a chvíli po záruce vám odejdou. A většinou nejdu spravit, anebo je ta správka dražší než pračka nová.“

Inu - staré věci vydrží často déle než ty nové.

Mokro po opravě myčky, které se objevilo na podlahových dlaždičkách, jsem setřel starými bavlněnými plenkami. Užívám jich jako skvěle sajících hadrů. To ještě bolševik, když zjistil, že už nemá na rozdávání úplatků mladým rodinám s dětmi, zrušil zápornou daň (!) na dětské věci. Psal se rok 1979 a byl to Mezinárodní rok dítěte. Obutí a ošacení a všechno na děti dvakrát až třikrát zdražilo. (MMCH: Tenkrát vznikly první burzy dětských věcí, a to většinou pod patronací Svazu žen, pilného to údu Národní fronty, a soudruzi to proto nemohli jen tak zarazit. A tak se u nás objevil první závan kapitalismu - prodávalo se za cenu, kterou byli kupující ochotni akceptovat.) Jedinou věcí, která nezdrazila, byly dětské plenky. Akorát byly za stejnou cenu dvakrát tenčí a po několika vypráních se roztrhaly...

Když jsem vloni při jízdě na kole ztratil nepřipevněnou sedlovou brašnu se vším, tak jsem si pořídil k telefonování opět hloupou Nokii. Podobnou, jako jsem měl už dřívě. Jenže tahle měla tendenci k samovolnému vypínání. Myslel jsem si, že se třeba v kapse batochu při natřásání omylem zmáčklo vypínací tlačítko. Jenže naposled mi telefon vypnul uprostřed psaní esemesky. I sáhnul jsem do svých elektrických zásob a vytáhl baterie po dřívě uhynulých Nokiích. Jedna baterka byla úplně mimo, ale při použití druhé se samovolné vypínání už neobjevilo. Tahle baterka je oproti jiným vybavena holografickou nálepkou, která oznamuje, že nejde o žádnou falešnou napodobeninu, avšak originál. Staré originály jsou (oproti novým šmejdům) stále funkční!

Mimochodem, včera jsem byl taky u své arytmoložky. Dala mi další prášky, ale jinak díky kardiostimulátoru mohu fungovat dále - jak na kole, tak při potápění a turistice, i v dalších věcech běžného života. Pacemaker mám už čtvrt roku a baterky stále drží. A dle měření budou stále držet jedenáct let, než dojdou. A když baterky dojdou? Pak se vymění celý kardiostimulátor. Člověk zůstane.

Alespoň většinou...

Psáno v Praze na Lužinách v úterý 15. srpna 2023

Poznámka čtenáře V. Kolman

Chvála starých věcí:

Zdědil jsem starou šelakovou desku (78ot/min - sehnat gramofon s touto rychlostí byl problém) z dob počátků gramofonových desek.

Mohu ale jen tak vyhodit jednostranně, ještě mechanicky (bez zesilovačů) nahranou desku, na které je nahraná Barkarola z Hofmanových povídek, nahraná 11. CaK plukem prince Jiřího Saského?

Ta deska bude hrát ještě za 100 (a více) let, pokud ji někdo nerozbije, nebo nevyhodí, ale dnešní CDčka budou v té době nejspíš už dělat jenom [: bla - bla - bla

Na mořskou pláž vyleze z vody potápěč a nese v náručí obrovskou perlu.

„Kde jste to vzal?“ diví se lidé na pláži.

„Tam dole na dně je jich spousta,“ vysvětluje šťastný potápěč.

Lidé se hned nahnou do obchodu s potápěčskými potřebami a skoupí všechny skafandry a kyslíkové bomby.

„Tedy pane vedoucí, to byla zase dneska tržba, vidíte?“ povídá prodavačka.

„Ano to byla,“ přitaká vedoucí, „ostatně jako vždycky, když se brácha projde ve skafandru po pláži s tou skleněnou koulí.“

Výsměch? Park v Berlíně, kde migranti trápí ženy, skýtá, co svět neviděl

02.08.2023 9:52 | PL

To svět neviděl? Socha afrického drogového dealera zdobí Görlitzer Park v Berlíně. Tomu se přezdívá „Park hrůzy“, protože, jak informují média, poslední dobou právě drogoví dealeri afrického původu ohrožují berlínské ženy. Došlo i ke znásilnění. Zatímco socha byla vztyčena v roce 2019, nynější situaci navrhuji někteří řešit oplocením parku. „Němky se budou postupně učit, že ven se chodí pouze ve dne a v doprovodu mužského příbuzného,“ konstatuje pro ParlamentníListy.cz veterán boje proti migraci Petr Hampl.

V hlavním městě německé spolkové republiky se uvažuje o uzavírání Görlitzer Parku, největší odpočinkové zóny v berlínské čtvrti Kreuzberg, na noc. Kvůli bezpečnosti. Té je podle německých deníků stále méně. Jedna z místních obyvatelek v komentáři pro Berliner Zeitung popsala, v čem vidí hlavní problém. Uzamykání parku na noc podle jejího názoru vůbec nepomůže.

Wiebke Hollersenová, novinářka, která v Berlíně žije, prozradila, že když šla asi před rokem jednoho letního večera po břehu řeky Sprévy, z ničeho nic jí jeden z mužů chytil za paži a něco jí povídal. Naštěstí se mu podle svých vlastních slov vykroutila a vydala se rychlým krokem ke skupince lidí. Hledala u nic bezpečí.

„Cítila jsem se nepříjemně. Do teď na mě muži jen mluvili, případně za mnou něco volali a syčeli na mě. To, že na mě sáhli, to pro mě bylo novou úrovní útoku. Ten muž byl mnohem silnější než já, co kdyby sevřel silněji a nepustil? Zároveň jsem nevěděla, zda a jak o tom mluvit nebo psát. Muži v sousedství, kterých jsem se stále více bála, byli dealeri z Görlitzer Parku,“ prozradila novinářka.

Politici z řad křesťanských demokratů (CDU) i kvůli tomu volají po uzamykání parku na noc. Jenže, jak už Wiebke Hollersenová naznačila, podle ní to nepomůže.

Velkou debatu o uzamykání parku rozpoutal případ, o němž podle novinářky berlínská policie z počátku vůbec neinformovala.

„V červnu došlo k děsivému útoku na pár, oba byli okradeni v časných ranních hodinách a žena byla znásilněna několika muži. O činu se vědělo, až když o něm informovaly Berliner Zeitung a Die Welt. Berlínská policie, která jinak hlásí každého zloděje kabelek tisku, zločin nezveřejnila,“ napsala.

„Drogy se dlouhodobě prodávají i na ulicích v okolí parku. Na Görlitzer Bahnhof, na Wiener Strasse, na Schlesische Strasse, na břehu Sprévy naproti East Side Gallery, po které jsem se toho večera procházela. Zdá se mi, že zejména od té doby, co v parku začala pravidelně hlídkovat policie a zpřísnily se tam kontroly, se drogoví dealeri a jejich zákazníci obrátili do okolí. Možná jich bylo mnohem víc,“ pokračovala.

Upozornila, že by si nepřála, aby policisté kontrolovali lidi v parku jen na základě odlišné barvy pleti, ale sama si podle vlastních slov všimla jedné věci.

„Také nechci, aby byli lidé kontrolováni jen proto, že jsou černí. Doufám, že policisté prohledávají lidi s důvodným podezřením. Ale muži, kteří mi v parku a okolí nabízeli drogy, byli vždy, opravdu vždy, z Afriky,“ konstatovala.

Novinářka prozradila, že ztrácí pocit bezpečí i v okolí parku. Proto podle ní uzamykání parku na noc opravdu nic nevyřeší.

List Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ) upozornil, že podezřelí ze znásilnění v berlínském parku již byli zadrženi. Znásilněna měla být sedmadvacetiletá žena.

„K činu došlo již 21. června v časných ranních hodinách. Policie a žalobci o věci informovali až

poté, co byl ve čtvrtek zatčen 22letý podezřelý. Muž, který je nyní ve vazbě, je Somálec, jak V roce 2016 se například jednalo o společný územní plán se Zelenými. „Žádná skupina v parku by neměla být vnímána výhradně jako příčina problému,“ stálo v něm.

Podle strategie levicových stran (Zelení, Levice a Piráti) by „dealeri měli být vyzváni, aby se projevovali méně obtěžujícím a agresivním způsobem“. Podle očekávání to mělo nulový úspěch.

potvrdil mluvčí státního zástupce FAZ,“ uvedl server deníku. Po dalších možných pachatelích prý policie pátrá.

Strážci zákona se také rozhodli vysvětlit, proč o případu informovali s časovou prodlevou. Prý proto, aby dalším možným pachatelům přes média ani nenaznačili, co všechno vědí a nekomplikovali si tak pátrání.

Jenže podle listu to nebyl jediný případ hromadného znásilnění v Berlíně. Znásilněny měly být až tři ženy. Podezřelá je skupina čtyř mladíků ve věku 14 až 19 let.

Sociolog Petr Hampl k tématu pro server ParlamentníListy.cz poznamenal, že o klesajícím pocitu bezpečí u tohoto parku se v německém hlavním městě mluví již delší dobu. Park je podle něj no-go zónou, kde má hlas policisty menší váhu, než hlas islamistického drogového dealera.

„Není to poprvé, kdy se o tom parku píše ve velkých médiích. V roce 2019 tam byla vztyčena socha afrického drogového dealera jakožto nového hrdiny. Svým způsobem to bylo přiznání, že je to zóna, kde přestalo platit německé právo. V posledních týdnech se to jenom projevuje radikálněji. Když vstoupí cizinka na území islámského klanu a není dostatečně zahalena, je brutálně znásilněna. Konec konců, taky jí mohli uříznout hlavu. Je to zóna, kde platí jejich pravidla a oni mají odhodlání si svá pravidla prosadit. Ve Švédsku provádějí příslušníci gangů na hranicích svých území občasně hraniční kontroly a švédská policie to respektuje. Zdá se, že v německé veřejné diskuzi existují v zásadě dvě stanoviska. Podle jednoho z nich je dobré a pozitivní, že Německo předává části svého území islámským drogovým gangům. Podle druhého problém neexistuje, a kdo o něm mluví, je zločinec. Ale ani jedna strana se neodvážá mluvit o tom, že je to logický a nutný důsledek toho, že probíhá kolonizace Německa islámem. Současná debata za pár týdnů utichne, oficiálně se nestane nic a německá veřejnost si z toho vezme poučení. Parku Görlitzer se vyhýbáme, to je no-go zóna. Těch zón bude postupně přebývat a Němky se budou postupně učit, že ven se chodí pouze ve dne a v doprovodu mužského příbuzného. Stejně jako se budou učit, že manžel má právo a povinnost je bit a že mrzačit genitálie dcery je projevem mateřské lásky,“ předpověděl možnou budoucnost Německa Hampl.

Zmíněná socha byla v roce 2019 opravdu v **parku vztyčena**.

Ricarda Langová, šéfka německých vládních Zelených, přiznala, že by nechtěla chodit sama v noci po parku Görlitzer v Berlíně.

Dealeri pocházejí takřka výhradně z afrických a východoevropských zemí.

Přítom Monika Herrmannová, v letech 2013 až 2021 starostka obvodu Friedrichshain-Kreuzberg za Zelené, nechtěla dealery z parku vyhnat. „Žádná skupina by neměla být vyloučena,“ bizarně zdůvodnila.

V říjnu 2019 proto umělec Scott Holmquist postavil v parku pomník dealerům v póze státníka s názvem „Poslední hrdina“. „Dealeri poskytují službu, kterou využívá mnoho lidí, včetně místních obyvatel,“ tvrdil.

O dva roky dříve se v Kreuzberském muzeu místní historie konala výstava, která dealery výslovně obhajovala. Skandální akci sponzorovala Nadace Rosy Luxemburgové, blízká straně Levice. Tato strana se také často staví na stranu dealerů, vidí v nich oběti systému.

Největší chemická katastrofa v dějinách: Zabila 25 000 lidí, zmrzačené děti se rodí dosud

Reflex, podepsán jen jakýsi „venu“

V indickém městě Bhópál se v prosinci 1984 stala jedna z největších průmyslových katastrof na světě. Kvůli nedbalosti uniklo do vzduchu 27 tun methylisokyanátu (MIC), kyanovodíku a dalších látek poškozujících lidské zdraví. Po havárii zemřelo 8 tisíc lidí, postupně se číslo vyšplhalo až na 25 tisíc a celkem se důsledky katastrofy dotkly až 520 tisíc lidí. Co katastrofě předcházelo? A šlo jí zabránit?

Chemička v Bhópálu patřila americké společnosti Union Carbide, která už vlastnila jeden závod v USA. Při výstavbě indické pobočky se společnost snažila co nejvíce ušetřit. Nahrazovala tedy materiály, které by měly být správně použity, těmi levnějšími. Potřebovali totiž ušetřit cca 8 milionů dolarů. Kvůli tomu, aby ušetřili 70 dolarů za den vedení společnosti dokonce nechalo zastavit chladicí systém, který držel v nádrži na 0 stupňů Celsia velmi nebezpečnou látku MIC. Navíc byla propuštěna půlka zaměstnanců, takže dohled nad všemi systémy byl značně snížen.

Tyto postupy se začaly na chodu továrny rychle podepisovat. Ani dílčí tragédie, a úniky plynů, které se čím dál častěji děly, vedení nijak neznepokojily. Z USA byl sice poslán tým, který měl posoudit stav továrny, ale výsledky, které dopadly naprosto příšerně, stejně nikoho nezajímaly. Vedení se jen ujistilo, že se k dokumentaci nikdo nedostane a stížnosti zaměstnanců byly dál ignorovány.

A pak se to stalo. V prosinci roku 1984 uniklo do ovzduší 27 tun škodlivých látek, které mírný větřík rozfoukal na jih. Nikdo nevaroval místní obyvatele. Jediným cílem bylo katastrofu co nejdéle tutlat. Lidé, které jed ve vzduchu dostihl, zemřeli okamžitě nebo první oslepli a pak zemřeli. První akutní příznaky zasažení se projevovaly zvracením, pocitem pálení očí, v nose a v krku. Pak následovalo udušení.

Po pěti letech soudních tahanic se rozhodla indická vláda přistoupit na mimosoudní vyrovnání s americkou společností ve výši 470 milionů dolarů. Na osobu to tedy vyšlo na 270 až 530 dolarů, což v drtivé většině nestačilo ani na uhrazení lékařské péče. V místě katastrofy se navíc dodnes rodí postižené a deformované děti a obyvatelé trpí nemocemi. Toxické látky se totiž dostaly do spodních vod a další generace obyvatel je pitím dál dostává do svého těla.

Kamelot Večerníku vykřikuje na ulici: „Obrovský podvod! 90 obětí! Obrovský podvod! Okolo jdoucí chlap si od něj koupí noviny, prolistuje je a podrážděně poznamená: „Co to tu vykřikujete, když se tam nic o obrovském podvodu nepíše!“ „Obrovský podvod! Již 91 obětí! Obrovský podvod!“ pokračuje ve svém marketingu kamelot.

Sedí mravenec u rybníka a máčí banán ve vodě. Jde kolem slon a ptá se: „Co to děláš?“ Mravenec říká: „Dej mi euro a povím ti to.“ Slon mu dá jedno euro a říká: „Tak povídej.“ Mravenec popravdě odpoví: „Máčím banán ve vodě.“

Slon na to: „Ty jsi blbej!“ Mravenec: „Možná blbej, ale od rána jsem si vydělal už sto euro.“

ARMÉNIE:**Zánik země praotců pod Araratem**

Iveta Poljaková , NewvPes 25.září 2023

Zvenčí vypadá konflikt v Náhorním Karabachu jako přes kopírák s konfliktem na Ukrajině.

„Separatistická“ arménská enkláva patří přece podle mezinárodního práva Ázerbájdžánu. Je tedy snad OK, že se jí snaží Ázerbájdžán dostat pod svou kontrolu?

Naše veřejnoprávní média arménskou národní katastrofu pokrývají kuse a okrajově. Vzpomínky na 85. výročí Mnichova zabírají mnohem víc místa.

Když si však srovnáme obě události, na rozdíl od Karabachu, kde původní, s anexí Ázerbájdžánem zuřivě nesouhlasící Arméni tvořili 90% obyvatel, značná část německy mluvících obyvatel našich Sudet do Říše aktivně chtěla.

Paralela se Sudetami je ovšem v tom „O nás bez nás“.

Karabach, kde Arméni žijí od nepaměti mezi svými tisíciletými kláštery, byl přidělen turkickému Ázerbájdžánu přes jejich zoufalé protesty za dob Sovětského svazu. Bylo to nedlouho po genocidě 1,5 milionu Arménů, kterou připravili Turci, příbuzní Ázerů. Arméni byli tenkrát exterminováni z rozsáhlého území své historické domoviny ve východním Turecku. Od té doby hledí na svou posvátnou horu Ararat i bývalé hlavní město Ani zpoza hraničního drátu - a je to obrovská nezhojená jizva v duši jejich národa.

Další paralela se Sudetami může být bohužel také v tom, že ač jde o malé území v horách stranou zájmu mezinárodního společenství, může se stát úvodní kapitolou víc než velkého problému.

V létě jsme na vlastní pěst podnikli expedici do Arménie. Podle mýtů starověku zaznamenaných i v Bibli je Araratská náhorní planina místem, kam se lidé uchýlili v době klimatického zvratu, když vody zaplavily nížiny. Stala se pramáti zemědělství i vinařství; šlechtily se zde meruňky, ořechy i broskve, dodnes zde ovoce spojené morušovou šťávou schne na žhavém slunci. Právzory ornamentů slováckých bůd i kolébek zde byly před věky vytesány do skal, aby k nám pak dospěly Panonskou nížinou. Když se klima stalo sušším, pradávni vládci zbudovali zavlažovací kanály, prý první na světě. Podle genetiků se tímto prostorem šířili Indoevropané, předkové nás i Arménů, do pontských stepí. Hodně starých názvů míst i hrdinů zde začíná slovem Ara – odtud Árjové/ Árijci - pojem bohužel zneužitý svého času nacistickým rasovým učením (a vztažený na „nadlidi“ s vnějšími znaky nordického typu). Stély v arménštině, psané ještě klínovým písmem, promlouvají z hlubokého starověku.

Země mezi prvními přijala prapůvodní apoštolské křesťanství, jak dokládají strohé kamenné kláštery z dob, kdy Slované ještě nebyli součástí Evropy. O svou existenci museli Arméni během celé své historie těžce bojovat, v jejich zemi jich žijí již jen necelé tři miliony. Kříž pro ně musel představovat naději. Nebývá na něm vyobrazen ukřižovaný Kristus, ale zdobí ho jako jemná krajka vytesaný strom života a naděje, zděděný z dávného Urartu, symboly ovoce a všudypřítomný znak slunce, sálajícího štědře na jejich zem.

Jerevan, město starší, než Řím, připomíná dnes naše evropské metropole. Je plný pítek a vodotrysků. Domluvíte se zde anglicky lépe, než v mnohých našich městech.. Půjčili jsme si zde auto a dostali velmi jasnou a dobrou smlouvu, i při okolnostech vrácení nám půjčovna vyšla ochotně vstříc.

Chodili jsme po vysokých horách a dokumentovali petroglyfy, dávnými lidmi vyryté na tisícových kamenech na náhorních plošinách a u vulkanických jezer. Navštěvovali jsme dosud málo prozkoumané prastaré pevnosti, kde člověk všude pod nohama nacházel prastaré střepy i opracovaný obsidián. Mnohé kláštery jsou památkami UNESCO, přesto bez poplatků volně přístupné. Od bran klášterů vzlétají holubice jako v dobách Noemových.

Několikrát jsme narazili na stopu českých odborníků,

kteří zde pomáhali zakládat národní park či spolupracovali při vykopávkách. Země je bezpečná a její lidé vstřícní a pohostinní. Avšak jako by na nich v té době ležel těžký mrak.

Lačinský koridor do srdce Náhorního Karabachu, arménsky Arcachu (“Arův les“), byl již několik měsíců uzavřen, blokován Ázerbájdžánem.. Obyvatelstvo Arcachu, 120 tisíc lidí, těžce hladovělo. Nemocnice byly bez zásobování, nebylo umožněno projet ani vozidly Červeného kříže. Nebyla dodávána nafta, pole bylo nutno obdělávat ručně - a farmáři se báli chodit na pole, protože lidé mizeli, byli unášeni. V oblasti proto fungovala domobrana. Pozorovatelé EU vše jen z dálky pozorovali, přesto i po autě s vlajčkou EU Ázeři střídali.

Všude v Arménii jsme viděli připomínky nedávno proběhlých válek. V každé vsi byly nedávné hroby mladých chlapců – vojáků, zdobené národními vlajkami. Viděli jsme i přípravu na obranu hranic - tak říkajíc na koleně, malými prostředky malé země. Mezi vojačkami byly i dívky. Připomínalo to opravdu situaci kolem Mnichova r.1938, jak mi ji líčila babička – stav národní úzkosti, těžkou chvílí, kdy muž opouštěl ji i malé děti, včetně nenarozeného, aby odjel do pohraničí bránit zem proti těžce vyzbrojené přesile.

Kam jsme v Arménii vstoupili, visel ve vzduchu stres z pokračování neblahých dějin, obava, co bude s bratry v Arcachu. Památník genocidy v Jerevanu byl plný a jednalo se zde o příliš živou a současnou historii. (Rostou u něj i stromky zasazené několika českými státníky, vzpomenu si?)

V předchozím týdnu Ázerbájdžán zastavil Arcachu dodávku elektřiny (bez níž mnohde neteče ani voda) a poté zahájil ozbrojený útok na jeho území. Zahynuly či byly vážně zraněny stovky lidí včetně dětí - celkový počet není znám, protože chybělo spojení, mnohé vesnice jsou dislokované v horách a mnoho lidí i celých rodin se dosud pohřešuje. Zabiti byli i někteří příslušníci tzv. ruských mírových sil, přestože civilisty nebránili, jen shromažďovali ty, kterým se povedlo z vesnic utéct. Údajně byli někteří z nich včetně zástupce náčelníka této mírové mise cíleně zlikvidováni, když se stali svědky masakru v jedné z vesnic. Ázerbájdžán vyhladovělé i zraněné ženy i děti držel jako rukojmí, aby muži za asistence ruských jednotek odevzdali zbraně domobrany. Odzbrojení muži mají být „filtrováni“ a trestáni, Ázerbájdžán žádá vydat členy samosprávy. Vše opravdu svědčí o pokračování arménské genocidy.

U Lačinského koridoru stojí auta a lidé s očima opuchlými nevyspaním vyhlížejí hluboko do soumraku, komu se snad povede z oblasti vrátit, kdo jim podá zprávu o jejich blízkých.

A Arménie sama připomíná české země po Mnichovu. Tenkrát Češi, vnímající rezignaci na obranu jako zradu, táhli ulicemi a křičeli „Dejte nám zbraně, dali jsme si na ně!“ V Jerevanu jsou zablokované městské i meziměstské silnice, náměstí praskají ve švech, vřou emocemi, univerzity i podniky stávkují.

Avšak vedení země nemůže svůj lid v Arcachu bránit. Stojí proti velké přesile - a v izolaci. Mezinárodní společenství jej nepodpoří. Jakoukoliv vojenskou akci by odsoudilo jako „agresi proti cizímu území“ či „podporu separatistů“ - á lá Ukrajina. Pohraničníci nesmějí odpovídat na ázerskou střelbu, aby země nedostala punc agresora a neuspíšila svůj konec. Celé je to zoufalé a krajně smutné.

Co bude s Arcachem, zemí prosycenou kulturou, z jejichž semen vzešla i kultura naše? S památkami z úsvitu věků, s kláštery a hřbitovy? Není těžké domyslet – budou zlikvidovány, aby nepřipomínaly původní obyvatele - stejně jako bylo v Nachičevanu, kde bylo r. 2005 rozsekáno největší pole chačkarů (6.-17. století), mytická místa přejmenována a kostely přestavěny na mešity. Na UNESCO se zde nehraje. Arcach přijde o lidi po tisíce let rozené ze své půdy – a náš svět nevratně o hodnoty, které nelze nahradit, o důležitou část svého pomyslného slabikáře. OSN, EU i Česká republika stejně jako Rusko zavřou oči, za petrodolary.

V české Wikipedii je již hlavní město Arcachu uvedeno jako Chankendi...

Ovšem Arménie se chvěje také proto, že ve hře je i její další osud.

Tak jako se Hitler nerozpakoval si po Sudetech zabrat celé Česko, odpojené od Slovenska, tak Ázeři, podporovaní Erdoganem, žádají přetnout Aménii tzv. Zangezurským koridorem, aby měli přístup ke své enklávě v Nachičevanu.

Tím vznikne propojení turkických národů směrem do Ázie, k Tádžikům, k Turkmenům; vznikne tržní cesta i do Ruska, mohly by zde vést ropovody, plynovody... bez kontroly Arménie a poplatků, ale hlavně se snadnou možností pak odříznutou, obtížně bránitelnou jižní část Arménie zabrat. Okleštěný zbytek demokratického státu s evropskou kulturou pod Kavkazem by se pak v nejhrošším, ale stále častěji zmiňovaném scénáři stal severní ázerbajdžánskou provincií.

Arméni vědí, že jejich obavy jsou opodstatněné, a těžko hledají řešení. Již zazněly zoufalé plány, např. na zaminování tamní jaderné elektrárny v případě realizace turkického koridoru.

Evropa i Česká republika reagují na události pod biblickou horou vlašně. Maximálně proklamacemi mnichovského typu o tom, ať vše probíhá bez násilí.

Asi nevdají, že Ázerbájdžán nám přeprodává ruskou ropu. Turecko, které ho podporuje, je členem NATO a velkým hráčem, s nímž je dobré být zadobře. A peníze z ropy jsou - peníze.

Mluvíme o lidských právech - a mlčíme k bezpráví a humanitární krizi. Vadí nám, když jsou zabijeni civilisté a pošlapána jejich lidská práva – ale jen někde. Předchozí arménské vlády se mylně spoléhaly na ruské posádky, takže dobře jim tak, některé děti na život či domov právo nemají.

Nechceme si připustit ani důsledky zničení dalšího malého demokratického území silnicemi autokratickými mocnostmi, přestože každá taková událost ohrožuje nás samé. Jakoby dnes Čapek dopsal svou Válku s mlouky...

Pokud je pravda, že se státní útvarů udržují idejemi, na kterých vznikly, může lhotejností doprovázená zkáza biblické kolébky Indoevropanů předznamenávat osud Evropy.

Pokud si nesrovnáme hodnoty, tak až příště stoupnou vody - a začne nám téct do bot - tak mířit k Araratu už nebude možno doporučit, a na hledání spásy u kořenů bude pozdě.

Co všechno je šťastné a co nešťastné

Ondřej Aston Neff

Za nešťastné pokládá premiér Petr Fiala rozhodnutí slovenské prezidentky Zuzany Čaputové nepodpořit další vojenskou pomoc Ukrajině. Prezidentka to sdělila prostřednictvím tisku s odvoláním na výsledky voleb. Minulou sobotu v nich zvítězil Smer Roberta Fica, odpůrce této pomoci. Ostatně odpůrce samotné prezidentky Čaputové, i čeští občané mohli žasnout nad videem, kdy Fico asistuje hecování davu ke skandování, že prezidentka je americká kurva. To je bezesporu nechutné a lidsky lze pochopit, že Petr Fiala Ficovi ke zvolení neblahopřál. Že to neudělal předseda vlády se ale jeví jako nešťastné. Řeka Morava se nerozšíří na rozměry Mississippi a se Slováký budeme žít a kooperovat, i kdyby u nich měl zvítězit kdokoli jiný. Teď je to Fico.

Prezidentka před volbami slíbila, že sestavením vlády pověří vítěze voleb. Možná to dnes pokládá za nešťastný slib, možná že nešťastně uvěřila prognózám agentur pro vytváření veřejného mínění, které slibovaly vítězství progresivní formace. Jistě z Ficova vítězství šťastná nebyla, nicméně slib dodržela a bez zemanovského kouzlení Fica pověřila – třebaže i Progresivní Slovensko má šanci jakousi vládu slepit dohromady. Což při tom všem je od ní šťastný krok vzhledem k vidině chaosu, který by v opačném případě zřejmě nastal.

ZABITÍ DÍTĚTE JAKO NÁTLAKOVÁ METODA STB

Překlad ze strany 16

Jirina Hedvicek

Místo: Obec 43971 Nepomyšl, datum 20.8.1948.

V obci Nepomyšl jsou dodnes pozůstatky kaolinového lomu, lomu nyní místně zvaného Maledivy - na tom místě totiž fotomodelky pózovaly pro nahé fotky (viz Facebook) - a byl tam náhon a továrna, kde pracovali převážně sudetští Němci. Ředitelem nebo řečeno tehdejším slangem „národním správcem“ byl Čech Miroslav Houška, který v Nepomyšli žil i se svou sudetskou manželkou a jejich novorozeným dítětem. Jeho postarší matka a tříletý syn jeho sestry Jiřiny Houškové z Prahy (provdaná Korčáková), tříletý chlapec Jan Korčák, místními Němci přezdívaný „Hansi“ (rád si hrával na hromadě písku na dvoře), bydlel s nimi v domě. Miroslav Houska, který v té době zastával významnou funkci národního správce, nejenže zabránil deportaci rodiny své manželky (rodina později stejně odešla do Německa), ale dělal vše pro to, aby zabránil i deportaci sudetských zaměstnanců „jeho“ kaolinky - tehdy místních obyvatel obce Nepomyšl.

To rozzlobilo zejména soudruhy z "ústředního výboru KSČ" a podle svědectví z druhé ruky se to stalo také důvodem návštěvy STB, respektive soudruhů z "výboru" v kaolince, a s ní (s tou návštěvou) související hádky a hlasitého pokřiku, který se rozléhal celým kaolinem. A protože správce nepřesvědčili na pracovišti, šli ho soudruzi z výboru přesvědčit do jeho bydliště, kde se znovu pohádali a celý spor vyvrcholil. Maminka Housky právě krmila králíky, jeho žena kojila jejich novorozené dítě a malý Honzíček si hrál na písku. Brána v plotě byla vždy zavřená, ale když ti tři našťvaní pánové odcházeli, zastavili se u hromady písku, kde si hrál Honzíček, a chvíli si chlapečka prohlíželi - tříletý Honzíček byl velmi společenský a rád si povídal s kýmkoli. Pánové na něj zamávali, otočili se k odchodu, otevřeli bránu – a nechali ji otevřenou. Jakmile byli mimo bránu a z dohledu, někdo zavolal "Hansi!" Babička, která krmila králíky, zaslechla volání a podívala se k bráně. Vidí, jak malý Honzíček míří k bráně, a tak ho babička zoufale běží zastavit ... Nestihla to. Když vyběhla na ulici, před brankou na ulici nebylo vidět ani živou duši, během chvilky beze stopy zmizeli tři pánové i auto, kterým přijeli, babička už uviděla jen plačícího traktoristu a Honzíčka ležícího na zemi. Byl mrtvý.

V roce 1948 nebyl traktorový provoz v obci takový jako dnes (pokud nějaký byl). V každém případě malý tříletý chlapec Jan Korčák skončil rozdrčený pod návěsem traktoru a soudruzi z výboru KSČ (a auto, kterým přijeli) ZMIZELI DOSLOVA MŽIKNUTÍM OKA A BEZ STOPY. Podle svědků byl případ vyšetřován a obviněna byla Houskova sudetská manželka Anna, která chovala v tu chvíli na klíně malé dítě a kojila je. Státní zástupce pro ni u soudu žádal 5 let vězení nepodmíněně za nedbalost a zabití. U soudu se ale objevila babička Housková, která vše vzala na sebe. Soud zohlednil její členství v KSČ a účast v protinacistickém odboji a uložil jí 5 let podmíněně.

Otec malého Jana Korčáka (účastníka Pražského povstání) již ve stejném roce (nebo o rok později) byl poslán do tábora nucených prací, poté pracoval v uranových dolech a později v uhelných dolech v Handlové – to než se polepšil a stal se "valciřem ve válcovnách" na Kladně. Matka Honzíčka byla za války vězněna gestapem (za protinacistický odboj). Byla vězněna na Pankráci, kde byla v jedné cele s matkou svého budoucího manžela. Matka jejího budoucího manžela (a babička malého Jana) zemřela v Osvětimi. Otec jejího manžela (a Honzíkův dědeček) přišel o zrak v důsledku toho, jak s ním v Mauthausenu a při výslechu zacházeoli jeho nacističtí vězňatelé. Všichni zúčastnění byli členové protinacistického odboje. Matoucí, že?

Předpokládám, že v dnešní ČR (neňte mě mluvit sprostě) už není možné v archivech nic dohledat: kdo byli hlavní násilníci těchto „výborů“, jak se jmenovali,

byl nějaký místní nebo okresní soud, kde vyšetřování této vraždy, (promiňte, této nehody) musí být zaznamenáno (i se jmény těch soudruhů - jistě jsou dnes také mrtví, ale to nevádí)!

Rusko a diplomacie

Karel Schwarzenberg

V poslední době se rozpoutala diskuse, jestli máme vyslat našeho velvyslance do Moskvy. Podle mého názoru ale tato debata nedává moc smysl.

Nejdříve bychom si měli uvědomit, co jsou vlastně diplomatické vztahy a k čemu slouží. Není to morální uznání, není to ani žádná odměna za slušné chování, ale je to uznání faktu, že dotyčná vláda ovládá celou svou zemi.

Například první vládu Tálibánu v Afghánistánu jsme neuznali, protože neovládali celé teritorium. Ale pokud se jim to podaří, nezbyvá nic jiného než dotyčnou vládu uzнат a také s ní navázat diplomatické vztahy.

Někdy je možné, například po puči, vládu neuznat a nějakou dobu vyčkat, pokud existuje naděje, že se situace opět obrátí. Ale jakmile je ustanovena stabilní vláda, tak bychom měli diplomatické styky navázat.

Velvyslanci jsou nástrojem diplomacie, a to je řemeslo jako každé jiné. Potřebuje své nástroje, aby měla možnost svou činnost vykonávat. Tak jako krejčí nezahodí nůžky, když stříhal ošklivou látku, tesař nezahodí pilu, se kterou řezal dřevo napadené dřevomorkou, tak, prosím, nechme diplomacii její nástroje, tedy velvyslance, na místě.

Jeden příklad za všechny: během druhé světové války, kdy byl Hitlerův režim opravdu známý svým charakterem, sociálními demokraty ovládané Švédsko udržovalo s Německem diplomatické styky až do konce třetí říše právě proto, že bylo nutné s německou vládou udržovat kontakt, dostávat se k informacím a hájit tam švédské zájmy.

Pokud bychom neměli svého velvyslance v Moskvě, bylo by to proti veškerému charakteru a principům diplomacie a také proti zájmům České republiky, které bychom vždy měli mít na paměti. Psáno pro Právo, vydáno 9.9.2023

O identifikaci na hodinách tělocviku

12. 09. 2023 Dobrý den, paní Králová, reaguji na Vaši stížnost ohledně převlékání na hodiny tělesné výchovy, kdy je Vaše dcera nucena se převlékat ve společném prostoru se spolužačkou Františkem Dolákem...která se narodila jako chlapec, ale identifikuje se jako dívka Pochopili jsme, že Vaší dceři je krajně nepříjemné, že spolužačka František se při převlékání zcela odhaluje a jsou vidět její genitálie, konkrétně penis.

Danou situaci jsme před začátkem tohoto školního roku konzultovali na poradě, a rozhodli jsme se navýšit počet převlékacích místností na čtyři, a to takto:

První je pro dívky, které se identifikují jako dívky.

Druhá je pro žáky s mužskými pohlavními orgány, kteří se identifikují jako dívky či jinak.

Třetí je pro chlapce, kteří se identifikují jako chlapci

Čtvrtá je pro žáky se ženskými pohlavními orgány, kteří se identifikují jako chlapci či jinak.

Jelikož hodiny tělocviku dívek a chlapců nejsou ve třídě Vaší dcery souběžné, jsou pro třídu Vaší dcery vyhrazené pouze první dvě místnosti, zbylé dvě místnosti jsou obsazeny jiným ročníkem.

Vaše dcera se převléká ve druhé místnosti společně s výše zmíněnou spolužačkou Františkem. Jak Vaše dcera Karel, tak spolužačka František mají penis,

nechápeme proto pohoršení Vaší dcery Karla, když sama Vaše dcera Karel penis má.

Nejsme schopni zajistit další vhodné prostory pro dívky s penisem, které mohou mít trauma z pohledu na jiný penis.

Dále bych potřebovala vyřešit situaci s Vaším dalším potomkem, Vladimírem. Tento se někdy identifikuje jako chlapec, jindy jako dívka. Bohužel změnu identifikace provádí i několikrát týdně, a zjistili jsme, že se tak vyhýbá hodinám tělocviku, kdy tělocvik pro dívky je v rozvrhu třídy v pondělí, a tělocvik pro chlapce ve středu. Hrozí tak, že nebude z tělesné výchovy klasifikován.

Situaci ohledně obou Vašich potomků jsem samozřejmě konzultovala s naším panem ředitelem, který kontaktoval MŠMT pro metodický pokyn, jak v dané situaci postupovat. Bohužel stále čekáme na odpověď.

Samotnou reakci pana ředitele se zde neodvažuji reprodukovat, nicméně bych to slušně shrnula tak, ať jde Vaše celá rodina do ...

S úctou, Jana Nováková třídní učitelka

Poznámka k volbám na Slovensku

Ladik Větvička

Jak by řekla jedna naša naprosto marna baba z parlamenta – byla sem zděšena. V prve radě mě překvapilo, že multykulturní levičáci už svym školstvom zblbnuli tolik mladeže, že strana s prišernym nazvem Progresivni Slovensko dostala skoro pětinu hlasu. To je varujici ...

Ja vim, že většinu hlasu získali v hlavním městě. I u nas se v hlavním městě koncentruju multykulturní pitomci, bo tam su blizko svojim dotačnim programum, keryma Brusel korumpuje svoje ovečky. Takže to neni nic zvláštniho. Druhym zděšenim je, že šefredaktorka multykulturně levičackeho denika SME neudržela nervy a napsala „Fico porazil Slovensko“. To si přece seriozni (byť multykulturni) denik nemože dovolit.

Třetím zděšenim je, že strana chlopa, kereho jeho parlamentni kolega označi jako „pako“, dostane skoro 10%. To znamena, že lidi, keři voli multykulturni magory a paka, je na Slovensku skoro 30%. Tuž, je vidět, že zme u nas v Česku aji u vas na Slovensku furt stejni. U nas je tež 30% voliču, keři su naprosto pomateni a voli proti vlastnim zajmum.

No a to je asi tak všecko, co fčil možeme o slovenskych volbach říct. Buďme radi, že situace vypada jednoznačně a sudruh Fico može ze sudruhama z te druhe socanske pobočky a sudruhama ze SNS mět většinu a zrobit vladu mirovyma prostředkama.

Bo pokud by kdosik chtěl vyvolat na vychodě Česko-Slovenska krvave střety, pak ma k temu idealni příležitost. Stači nepověřit vítěza voleb vytvořenim vlady. Pak by mohlo byt zle, bo jak znamo – scypajici kobyly nejhůř kope...

Z pracovního pohovoru na personálním oddělení s uchazečem o práci.

Personalista: „A jaké jsou vaše největší slabiny?“

Uchazeč: „Upřímnost a pravdomluvnost.“

Personalista: „Já myslím, že to nejsou slabiny.“

Uchazeč: „Mně je úplně u zadku, co vy si myslíte.“

Roubíček před svým domem vystoupil z taxíku a začal se hrabat v kapsách a mumlat si pod fousy: „Oj vej, zdá se, že mi peněženka vypadla v autě.“ Když to taxikář uslyšel, šlápnul na plyn a rychle zmizel.

Roubíček sarkasticky pro sebe:

„Kohn nekecal, opravdu to funguje!“

Dokončení z první strany.**Až dozrají?**

Zase stigmatizace. Takový expresivní výraz - dozraje. Ono kdy kdo z nás dozraje, že jo?

To už bylo ode mě nekorektní, takhle by to studenti brali?

To by bylo nekorektní. Vy nemůžete říct studentovi, že je nevyzrálý. To nejde dneska. Nebo že je příliš mladý, to taky nemůžete. On se cítí jako dospělý člověk, vám rovný, a dokonce se cítí, že je hlasatelem jakoby něčeho daleko důležitějšího, než vy si dokážete představit.

Na vás hodně zapůsobil obraz Edwarda Muncha „Výkřik“. Sám jste vytvořil jeho jakési podobenství, možná i vám se teď chtělo zakřičet. Byl ten dopis takovým výkřikem?

A víte, že ne? Protože já jsem ten dopis psal pro své kamarády ve škole a vůbec jsem nepočítal, že budu někde něco křičet. Ale pak za mnou přišli kluci z ČAVU (Česká akademie vizuálního umění - pozn. red.) a říkali, jestli by mi nevadilo, kdyby si to dali na školní stránky... A pak mi začal drnčet telefon...

Jaké máte plány do budoucna?

Já jsem velmi kreativní člověk, takže budu tvořit, budu se věnovat dětem, své ženě a budu si užívat života.

Myslíte, že se někdy vrátíte do role pedagoga?

No nevím, ale teď to moc nevidím. Jsem šťastný, že se můžu věnovat něčemu, co mě baví, v čem vidím jakoby živost. Protože právě to učení mi připadalo, že to vážně, že je to taková bramboračka, pořád se musí kňourat, furt se hledají chyby tam, kde ty chyby nejsou. Takže tohle teď nemusím řešit a jsem šťastný.

Z dopisu Jiřího Černického:

„Často také vnímám, že pedagogové tímto jakoby přestávají učit umění a stávají se spíše amatérskými psychology, kteří mají za úkol vytvořit pro studenty žádoucí komfort. Pokud učitel onen komfort naruší, například „kritickou“ reflexí studentské práce, musí být setsakramentsky opatrný, nebo se mu opět vyčte nekorektnost. Přitom student prý samozřejmě kritiku na první pohled vyžaduje, avšak řádně zabalenou do jím navrženého balíčku papíru.“

Jiří Černický (56):

Významný český malíř a experimentální umělec. Stále ještě vede ateliér malby na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze. V roce 1998 obdržel cenu Jindřicha Chalupického. Jeho díla má ve sbírkách např. Národní galerie v Praze, Galerie hl.m. Prahy, ale i zahraniční muzea v Rakousku, Francii nebo USA.

Fico porazil mainstream

MUDr Ivan David , politik

Všichni komentátoři připuštění do „objektivní, nezávislé a vyvážené“ České televize se předhánějí ve zdůrazňování, že parlamentní volby na Slovensku proběhly svobodně a demokraticky. Je to lež, protože ke skutečné demokracii patří objektivní informování veřejnosti a nikoli extrémní jednostrannost, která se stala normou v procesu abnormalizace společnosti. A zejména ke skutečné demokracii patří svobodná a vyvážená veřejná diskuze občanů a jejich zvolených reprezentantů. Tomu je praxe „veřejnoprávních“ médií na hony vzdálená.

Takže Fico vyhrál volby navzdory manipulaci veřejností ze strany těch, kteří ovládají mainstreamová média. Jinak řečeno, za podmínek skutečné demokracie a bez pokusu o jeho kriminalizaci by vyhrál daleko větším rozdílem a Slovensko by mělo šanci být řízeno svobodnou vůlí jeho obyvatel, a ne masou podrobenou trvale manipulaci. A připuštění komentátoři ještě drže

trvají na tom že je třeba veřejnou diskuzi omezit i na prostoru, který jí zbývá, tedy sociálních sítích. Chtějí určovat, které názory jsou správné a které informace budou tajeny, a to je zásadní znak totalitní společnosti.

Proto jsem podpořil návrh na udělení Sacharovovy ceny v Evropském parlamentu Elonu Muskovi, který odmítá cenzuru, a umožňuje svobodnou diskuzi. Cenu samozřejmě nezíská, neboť většina poslanců Evropského parlamentu má hluboce zakořeněné totalitní myšlení.

Palestinci všem ukázali, v jak nebezpečném světě žijeme

Alex Švanberg

Sobotní ráno ukázalo, v jak nebezpečném světě žijeme. Dnes už obligátní zprávu o dalším ruském vzdušném útoku na Oděskou oblast, která už nikoho nevzruší, zastínila informace o útoku Hamásu na Izrael. Tentokrát nebylo vypáleno jen pár tisíc raket, ale na území Izraele pronikla vražedná palestinská komanda a izraelská armáda oznámila, že je ve válce.

Izrael byl tentokrát – podobně jako před padesáti lety při útoku egyptských a syrských sil, kterým začala jomkipurská válka – zaskočen. Ukázalo se, že ani izraelské protiraketové systémy nejsou všemocné, když jsou vypalovány velké salvy raket, které zahltí jeho schopnosti obrany. Ale hlavně se ukázalo, že žádná zeď nikdy není neprodyšná. Palestinci našli způsoby, jak ji překonat nebo se jí vyhnout.

Hamás, který útok zahájil pod záminkou ochránit mešitu al-Aksá před dalším znesvěcováním, sice mluví o vyhnání okupantů a velkém návratu, šanci porazit Izrael ale nemá a dobře to ví. Potřebuje však na sebe upozornit v době, kdy se prohlubují nedávno vytvořené vazby mezi Izraelem a sunnitskými státy z oblasti Perského zálivu, které by mohly odsunout palestinský problém ještě víc stranou. Hlavně by však mohla oslabit podpora proudící do Pásmu Gazy z různých arabských zemí a šéfové Hamásu by měli méně peněz.

Pokud uspěl jeho gangsterský únos izraelských občanů a odvezení mrtvých těl Izraelců, dává mu to šanci něco vytřískat v dalších jednáních třeba o propuštění vězňů palestinských špiček. Hamás moc dobře ví, že v demokraciích je každá ztráta lidského života vnímána velmi citlivě, a velmi cynicky toho zneužívá. Jemu na životech – nejen Izraelců, ale ani obyčejných Palestinců – nezáleží.

Hamás navíc využil stávající propasti v izraelské společnosti, která není tak jednotná, jak byla před padesáti nebo pětasedmdesáti lety. Dále ji prohlubují snahy premiéra dávno ne už krásného Bibiho Netanjahua reformovat soudní systém. Tady se však zřejmě přepočítal, protože po napadení šly problémy stranou a Izraelci se sjednotili.

Spektakulární akce je ale také vzkazem dovnitř, potřeba ukázat vlastnímu lidu, že dál bojuje za práva Palestinců, jejichž osud už přestává stát v centru zájmu. Demonstruje, že právě on, a ne slabé hnutí Fatah, které vede samosprávu na Západním břehu Jordánu, udává hlavní tón.

Hamás však nemá sám prostředky podniknout takovýto rozsáhlý útok, kdy jím vypálené rakety dopadají dokonce už i na Tel Aviv. A tady se od dlouhého palestinsko-izraelského konfliktu přechází k regionální politice a geopolitice. Hamás je podporován libanonským šíitským hnutím Hizballáh, za nímž stojí Teherán, jenž se – velmi decentně řečeno – dlouhodobě proti Izraeli ostře vyhraňuje. Touto podporou Írán dává Palestincům najevo, že on jako jeden z významných regionálních hráčů na ně nezapomíná, což mu může získat podporu Arabů i jinde. Hlavně se však po uzavření Abrahámovských dohod mezi Izraelem na jedné straně a Bahrajnem, Spojenými arabskými emiráty, Súdánem a později

i Marokem na straně druhé snaží zabránit sblížení Saúdské Arábie s židovským státem. To by totiž znamenalo mocenský posun v oblasti. Hlavním rivalem Teheránu v oblasti je právě Saúdská Arábie a ta by se nyní spojila s vojensky a technologicky silným Izraelem, s arcinepřitelem, po jehož zničení volá. To by Teherán oslabilo. Za to íránskému vedení stojí obětovat i šanci na zrušení sankcí proti své zemi, která je stále více jen teoretická.

Pominout nelze ani to, že Írán je hlavním spojencem Ruska, které vede válku na Ukrajině. V Moskvě jsou určitě rádi, že se pozornost nyní trochu odvrátí od rusko-ukrajinského konfliktu, i když s ním nemají nic společného.

Napjatá situace ve světě ukazuje, že je potřeba být připraven, mít spojence a stát po jejich boku a nezapomínat na to, že vnitřních rozporů je vždy někdo připraven využít. Musíme si uvědomit, kdo jsou hoši z Hamásu a kdo za nimi stojí a o co jim jde. Rozhodně ne o blaho palestinského lidu. Jsou to teroristé.

Podle toho by se mělo také k Pásmu Gazy přistupovat. Palestinci se tam neobejdou bez zahraniční pomoci, ovšem má-li jejich vedení dost prostředků na podniknutí takového útoku, tak lze poskytovat jen úzce cílenou pomoc v podobě potravin a zdravotnického materiálu, a i u té přísně kontrolovat, kam jde. Až se objeví srdcervoucí záběry zničených domů v Gaze a palestinských obětí, je potřeba si uvědomit, co jim předcházelo.

Poznámka vydavatele:

Palestinští džihádisté začali válku proti Izraeli. Přepadli civilní osady, když obyvatelé slavili největší židovský svátek Jom Kippur. Za jásotu palestinských muslimů odvlékají a vraždí nejen vojáky, ale i obyčejné lidi, ženy, děti. Kdo ví něco o islámu, ví, že holocaust je přesně podle mohamedova manuálu - "zabíjejte je, kdekoliv je naleznete".

Jsme zvědaví na reakci propalestinských progresivistů z Austrálie a EU, kteří tenhle vraždící ksindl z Hamásu za naše peníze léta vyzbrojují. Jsme velmi zvědaví na reakci propalestinského pirátského soudruha Lipánka ve funkci ministra zahraničí.

Všimněte si, že se o tom v Australské televizi jaksi moc nemluví.

S P O R T**MS ve fotbale 2030**

Mezinárodní fotbalová federace FIFA ve středu rozhodla, že mistrovství světa v roce 2030 společně uspořádají Španělsko, Portugalsko a Maroko.

Volejbalisté poprvé vyhráli

Čeští volejbalisté se v olympijské kvalifikaci po třech prohrách dočkali prvního vítězství. Írán porazili 3:1 po setech 25:17, 25:22, 21:25 a 25:20.

Neporažená Sparta

Hokejová Sparta vyhrála i po šesté v sezoně, když porazila 4:0 Olomouc. Dva góly dal Horák, Řepík se trefil po šesté, nulu uhájil Kovář. Pražané vedou tabulku o skóre před Pardubicemi.

Plzeň porazila Jablonec

Fotbalisté Plzně v 11. kole první ligy porazili Jablonec 3:2 a vrátili se na třetí místo neúplné tabulky. Domáci v nejvyšší soutěži vyhráli sedmý z posledních osmi zápasů, navíc mají k dobru odložené utkání v Mladé Boleslavi.

Bronzová parahokejisté

Čeští parahokejisté získali na mezinárodním turnaji doma v Ostravě bronzové medaile. V závěrečném zápase v Ostravar Aréně porazili díky gólu Zdeňka Hábla pět sekund před koncem 2:1 tým IPH, výběr složený z hráčů Itálie a Německa.

Chytil hráčem týdne EL

Český fotbalista vyhrál i po zápasech druhého kola skupiny Evropské ligy anketu o hráče týdne. Slávistický útočník Mojmir Chytil díky dvěma gólům a jedné asistenci při výhře 6:0 nad Tiraspolem ovládl hlasování fanoušků. V předchozím hracím kole vyhrál Ladislav Krejčí ze Sparty

Killing a child as a pressure method of StB

By Jirina Hedvicek

Place: Municipality 43971 Nepomysl, date August 20, 1948.

In the village of Nepomysl, there are still the remains of a kaolin quarry, the quarry now locally called Maledivy - there were photo models posing for naked photos (see Facebook) on that place - and there was a drive and a factory where mostly Sudeten Germans worked. The director, or in the slang of the time, "national administrator" was Miroslav Houska, Czech, who also lived in Nepomysl with his Sudeten wife and their newborn child. His elderly mother and the three-year-old son of his sister Jirina Houskova from Prague (married to Korcakova), the three-year-old boy named Jan Korcak, locally nicknamed "Hansi", who loved to play on a pile of sand in the yard, lived with them in the house. Miroslav Houska, who at that time held the powerful position of national administrator, not only prevented the deportation of his wife's family (who later went to Germany anyway), but also did everything possible to prevent the deportation of Sudeten employees of "his" kaolinka - that is, the local residents of the village Nepomysl.

This made the comrades from the "local committee of the KSC" particularly angry, and according to second-hand testimony, this became the reason for the visit of the StB, or the comrades from the "committee" in the village, and the related quarrels and loud screams that resounded throughout the village. And because they did not convince him at the workplace, the comrades from the committee went to convince him at his place of residence, where they argued again and the whole dispute came to a climax. Houska's mother was feeding the rabbits, his wife was nursing their newborn child, and little Honzicek was playing in the sand. The gate in the fence was always closed, but when those three upset gentlemen were leaving, they stopped by a pile of sand where Honzicek was playing, and looked and talked at him for a while, three-year-old Honzicek was very sociable and liked to talk to anyone. The gentlemen waved at him, turned to leave, opened the gate - and left it open. As soon as they were out of the gateway and out of sight, someone called out "Hansi!" The grandmother who was feeding the rabbits heard the call and looked towards the gate. She sees how little Honzicek is heading for the gate, so the grandmother desperately runs to stop him ... She didn't make it. When she ran out into the street, not a living soul could be seen in front of the gate, within a short moment the three gentlemen and the car they came in had disappeared without a trace, the grandmother could only see a crying tractor driver and Honzicek lying on the ground. Dead.

In 1948, tractor traffic in the village was not like it is today (if there was any). In any case, the little three-year-old boy Jan Korcak ended up crushed under the tractor trailer and the comrades from the KSC committee (and the car they came in) **DISAPPEARED LITERALLY IN THE BLINK OF AN EYE AND WITHOUT A TRACE.** According to witnesses, the case was investigated and Houska's Sudeten wife Anna, who at that moment had a small child on her lap and was breastfeeding, was accused. The prosecutor asked for her 5 years in prison unconditionally for negligence and manslaughter. However, grandmother Houskova appeared at the court, and took everything upon herself. The court took into account her membership in the KSC and participation in the anti-Nazi resistance and sentenced her to 5 years of probation.

The father of little Jan Korcak (participant of the Prague Uprising) already in the same year (or a year later) started in a forced labor camp, then in the uranium mines and later in the coal mines in Handlové - before he improved and became a "roller in the rolling mills" in Kladno. The child's mother

was also imprisoned by the Gestapo during the war (for anti-Nazi resistance). She was imprisoned in Pankrac, where she was in the same cell with her future husband's mother. The mother of her future husband (and the grandmother of little Jan) died in Auschwitz. Her husband's father (and Honzik's grandfather) lost his sight as a result of being cared for by his Nazi captors in Mauthausen. All members of the anti-Nazi resistance. Confusing, isn't it?

I assume that in today's CR (don't make me speak rudely) it is no longer possible to find anything in the archives: who were the main thugs of that committee, what were their names, was there any local or district court where the investigation of this murder, (sorry, this accident) must be recorded (with the names of those comrades - surely they are also dead today, but that doesn't matter).

Today

by Sharen Petrovsky, Organiser

IMPORTANT ANNOUNCEMENT

To our valued supporters,

Unfortunately, the challenges we face in trying to make our safe and effective protein-based COVID-19 vaccine available in Australia have not gone away. In particular, the attacks on us by the Federal and South Australian Departments of Health and through them bodies such as the TGA and Flinders University have been relentless and merciless. They have colluded together to get false and defamatory articles written about us in the media, have bullied and harassed our staff, stolen our research labs, concocted false TGA infringement notices, sabotaged our ability to undertake our vaccine research, lobbied Flinders University to deprive Professor Petrovsky of his academic title to try and undermine his credit as an expert witness in the SA Judicial Review case and refused him an exemption in order to prevent him from entering his laboratory for the last 18 months despite being fully vaccinated and providing them proof of this.

There is effectively no dirty tactic these health officials will not stoop to. We can only conclude that those we are up against, have no morals, ethics, or respect for the law and their only interests are power and money. It is now clear to us our foes are being supported at the very highest levels of the major Australian political parties. This says a lot about the sorry state of Australian politics right now, with both major parties having completely sold out to overseas vested interests.

This begs the question of why are they so terrified at the prospect of a traditional protein-based vaccine that has been shown to be effective with 8 million doses delivered safely and without incident in the Middle East being made available in Australia?

We believe it is because it would potentially expose the largest scale of corruption in Australia's history with literally hundreds of billions of dollars of taxpayer funds having been spent with no accountability or transparency under the cover of the pandemic and with both major parties complicit in this. Where this taxpayer money has all gone, we will never know without a Royal Commission looking into it and it seems this is something that none of the major parties are going to support, which says everything.

We continue to pursue freedom of information requests to get to the bottom of why we have been victimised in this way for the last 3 years, despite producing the first successful Australian-developed vaccine in four decades. Although they have been trying everything possible to deprive us of our legal right to this information by incessant stalling and refusals necessitating us to continually be lodging appeals, the documents that we have obtained are damning and reveal a systematic campaign led by members of the South Australian and Federal Health Departments to misinform and fabricate stories and TGA infringement notices all with the intent to

discredit Professor Petrovsky, our company and our vaccine. Clearly given these circumstances, there is zero chance of any TGA submission we make getting through what is in our view a highly corrupt organisation that is controlled by Federal Health Department that is equally lacking in honesty and integrity.

So it seems we have committed two offenses in the eyes of our health bureaucrats.

First, we dared to produce a successful vaccine despite all their attempts to sabotage our efforts so as to benefit their chosen favourite, the failed University of Queensland candidate.

Second, Professor Petrovsky saw he had an ethical duty to speak out as one of Australia's only true vaccine experts and hence agreed to provide expert evidence on the science of the vaccines at various court proceedings in Australia and New Zealand. Notably, his evidence exposed the false and misleading claims being made by the State and Federal Health Departments, including the claims that these stop infection and transmission which as Professor Petrovsky has testified on multiple occasions the science shows they do not do.

Apparently in the eyes of the SA and Federal Health Departments it is an offense for an expert to tell the truth, particularly where this might expose very deliberate lies being told by these officials.

Given what we are up against goes to the very highest levels of the Australian government and beyond, we currently see no light at the end of the tunnel in terms of getting our vaccine approved in Australia, no matter the quality of its data. Nevertheless, we will continue to fight and pursue development of our promising next generation COVID-19 candidate that can be taken orally and doesn't even need to be injected. Again, regardless of the data we can be confident that the health depts will be doing everything in their power to undermine these efforts as well. In the early days we thought this was just rivalry and egos driving this, now all the evidence suggests it is driven by pure and utter corruption within the scientific, medical and political establishment on a scale we have never witnessed before.

Having the potential to expose this massive corruption, unfortunately now exposes us to extreme risk. We are fighting for the very survival of our team here in Australia and it has been made very clear to us by the SA government that with their federal allies, the intention is to crush us into oblivion, and they are currently aggressively pursuing this agenda.

Amongst everything else we have to deal with, we now have several legal teams looking at how we might be able to fight back, although even they have expressed the view that the system is now so corrupt and self-serving, that the justice system in Australia can no longer be relied upon, and we have ourselves seen outcomes of mandate court cases in Australia that belie belief and are just so wrong.

We are busy looking for new homes for our research but suffice to say with the other side having done their best to defame us, this will make it hard and may push us overseas to escape this tyranny.

We are sorry we cannot bring better news, but our fight is your fight and your fight is our fight.

We are all shocked at what a dark place Australia has descended to in just a short few years but remain grateful for your loyal support, and we will similarly continue to strive to overcome these challenges.

Together we need to advocate for the integrity of Australian science.

Most of all we need Australia to return to being a fair and honest country run by politicians and officials that truly care for the community, rather than just pandering to their egos and stuffing their hip pockets.